

У Христинки тепер б'ється
мамине серце любові
й працює тітчина печінка

Сіль землі
У сто років пекла хліб,
у 104 – задмухала
свічку на торті!

Надія Гордіївна у такому поважному віці ще порається по господарству та молиться за наших захисників.

Подорожці – на с. 5

ВОЛИНЬ

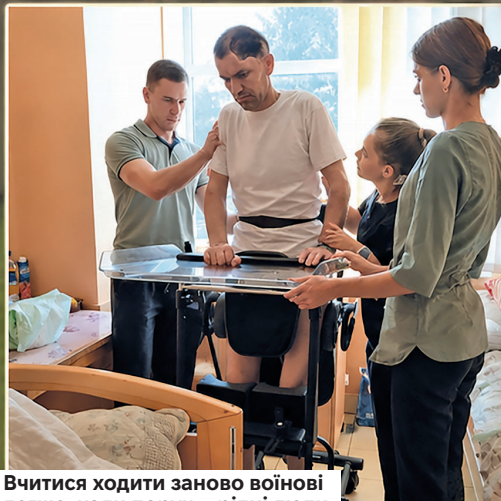
№ 31 (16 980) Нас читають із 1939 року!
Середа, 5 серпня 2026 року volyn.com.ua
4 820230 060010 >

t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI x.com/Volyn_ZMI instagram.com/volyn_zmi

Тримайся, козаче!

Таким кулеметник Ігор Харкевич із позивним «Гайтавер» ішов у бій.

Вчитися ходити заново воїнові легше, коли поруч – рідні люди.

Донечка Аня – найбільше татове сонечко і одна з найсильніших мотивацій на шляху до одужання.

«Я мушу!» – і на війні, і в боротьбі за життя. Осколки не зламали його волі жити.

ПІСЛЯ ФРОНТУ – БІЙ ЗА КОЖЕН КРОК

Тяжко поранений 36-річний воїн-волиннянин Ігор Харкевич заново вчиться ходити й говорити, а сили для свого найважливішого бою черпає в любові рідних

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Неподалік села Урожайне на Донеччині Ігор Харкевич дістав тяжке поранення і був

доправлений до лікарні у критичному стані. Близько першої години ночі вінницькі хірурги розпочали складну операцію і до самого світанку ви-

даляли з його голови мінометні осколки та уламки кісток. Два небезпечні уламки дістати не вдалося, однак головний бій медиків за Ігореве життя за-

вершився перемогою – він вижив.

Сьогодні Ігор із інвалідного візка обій-

а поки оточують його невсипущою турботою, любов'ю та молитвою. Ця публікація

Два небезпечні уламки з черепа дістати не вдалося...

має поглядом свою велику родину – як люблячий син, тато, брат і дядько. Рідні вірять: з часом він міцно стане на ноги й знову зможе чітко говорити,

– данина вдячності нашому землякові й найдорожчим йому людям за жертвність, терпіння та непохитну віру в силу людської доброти й Божої допомоги.

Розповідь про Героя – на с. 3

Справжній козак!

Автомеханік
з Польщі уже понад
20 років живе
на Волині
та допомагає ЗСУ

«Коли машина їде на війну, вона не має права на поломку», – переконаний Маріуш Лех

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Читайте про майстра – на с. 2

Побачення з Волинню

Школа
спорожніла,
а лелеки все
ще вчать
дітей літати

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Біля колишньої школи на стовпі лелече гніздо, де попідростали вже бузьки-дитинчата.

У Діброві на Любешівщині з 202 зареєстрованих мешканців фактично живуть лише 136: молодь їде до Польщі, чоловіки – на війну, а жінки сідають за кермо тракторів. Сто років тому тут поселяли польських військових ветеранів

Катерина ЗУБЧУК

За Польщі, у 1920-х роках, це село мало назву Домброва (Dąbrowa). А вже 1946 року ука-

у Луцькому районі й одне – на Горохівщині. А загалом в Україні їх понад тридцять. І це пояснюється тим, що в різних регіонах – і в лісостеповій, і в

Лелеки ще повертаються. Дай Боже, щоб поверталися й люди!

зом Президії Верховної Ради УРСР польську назву населеного пункту офіційно змінили на її український відповідник – Діброва.

До речі, на Волині є чотири села з такою назвою: ще два –

поліській зонах – одним із головних дерев був дуб, а дубові ліси і є дібровами. Біля них якраз і селилися люди. Одне слово, назва говорила сама за себе й не потребувала тлумачення.

Репортаж із поліської глибинки – на с. 6 і с. 8

■ Пульс тижня

На перший на Волині жіночий молитовний сніданок приїхала Оксана Білозір

Подія об'єднала представників влади, духовенство різних конфесій, благодійників, військовослужбовців та жінок, котрі ведуть активну діяльність на Волині

Раїса ІВАНЮК

«Вірити. Цінувати. Дякувати» – таким було гасло І-го жіночого молитовного сніданку. Організаторами події була Волинська обласна рада спільно з Всеукраїнською громадською організацією «Союз Українок» та ГО «Жіноча опора». Присутні об'єдналися в спільній молитві за воїнство України й духовне відродження народу.

Мета духовно-благодійної ініціативи – збір на облаштування сенсорного простору психо-емоційного розвантаження у Центрі ментального здоров'я Володимирського ТМО. Особливою гостею стала народна артистка України, координаторка Руху жіночих молитовних сніданків Оксана Білозір. ■

Шок: в області вже зафіксували 9 випадків кліщового енцефаліту

При цьому за весь минулий рік було лише три таких факти

Наталія НЕКОЗ

Від початку року у дев'яти волинян лабораторно підтвердили кліщовий вірусний енцефаліт. Про це «Суспільному Луцьк» розповіла професіонал громадського здоров'я обласного центру контролю та профілактики хвороб Ольга Хомік.

«Цього року усі хворі – з Ковельського району. Зокрема, 4 випадки підтвердили у мешканців Самарівської громади, ще 4 – в мешканців Забродівської та 1 випадок – у Ратнівській громадах, – сказала Ольга Хомік. – Вони підхопили хворобу в лісі, де збирали гриби та ягоди. Усі хворі перебувають у медичних закладах. Найефективнішим методом специфічної профілактики є вакцинація від кліщового енцефаліту». ■

Упродовж січня-червня 2026 року господарючі суб'єкти Волині спрямували до бюджету 79 мільйонів гривень рентної плати за користування надрами. Найбільша сума надходжень 63,5 мільйона гривень, – це сплачена до бюджету рента за користування надрами для видобування природного газу. Видобуток бурштину додав 2,9 мільйона гривень ренти.

Лучанин став посмертним донором для двох чоловіків. Органи – нирки – отримали двоє пацієнтів Центру трансплантології у Львові.

Народила та виховує 9 дітей: секретар Шацької селищної ради Богдан Тимошук вручив посвідчення та нагрудний знак «Мати-героїня» Інні Макарчук із села Пульмо Ковельського району.

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ», ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

- ✓ ТзОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)
- ✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)
- ✓ СГТОВ «Ліс» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)
- ✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)
- ✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)
- ✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор із виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)
- ✓ СТЗОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 066 133 86 88.

■ Справжній козак!

Поляк за паспортом – волинянин за покликом серця

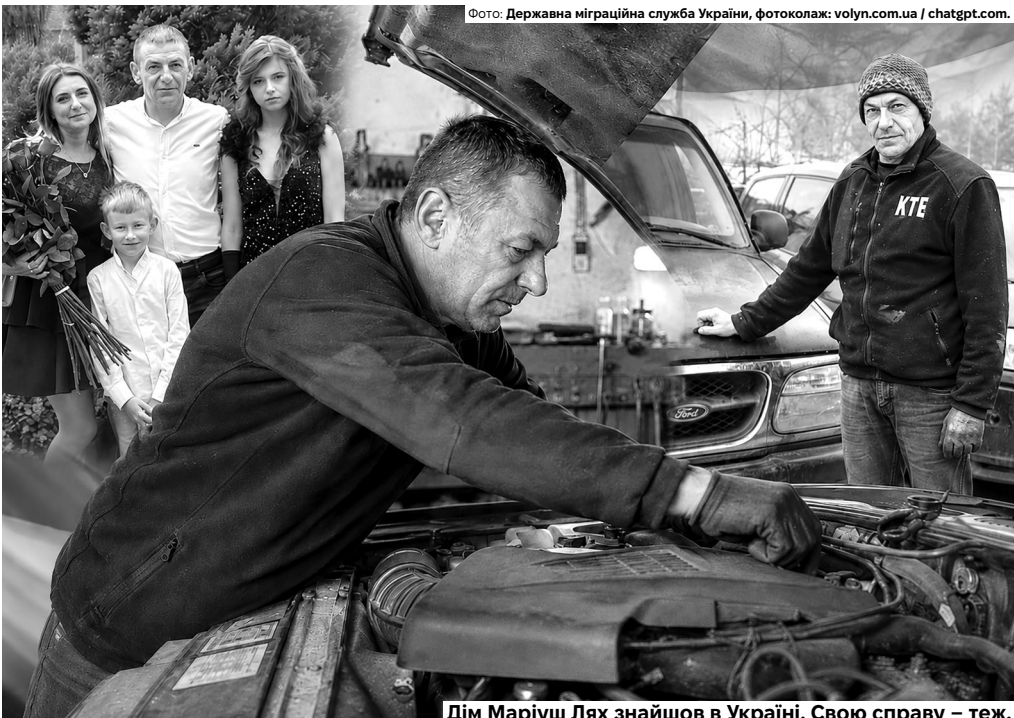

Фото: Державна міграційна служба України, фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Дім Маріуш Лях знайшов в Україні. Свою справу – теж.

Польський автомеханік Маріуш Лях уже понад 20 років живе на Волині, безплатно ремонтує автомобілі для ЗСУ й каже: машина, яка їде на фронт, не має права на поломку

Лія ЛІС

43-річний громадянин Польщі Маріуш Лях уже понад 20 років живе на Волині – у селищі Маневичі. До України він приїхав у 2003 році.

Саме тут знайшов не лише роботу, а й кохання, створив міцну родину, став батьком двох дітей і по-справжньому відчув себе вдома.

У власному гаражі Маріуш безплатно ремонтує автомобілі для українських

військових, які виконують бойові завдання на фронті.

– Коли машина їде на війну, вона не має права на поломку, – переконаний чоловік.

Любов до техніки з'явилася в нього ще в дитинстві. Ремонтувати автомобілі Маріуш почав із 12 років, а згодом здобув фах автомеханіка.

До України приїхав на

■ Резонанс

19-річний водій-убивця отримав права місяць тому...

На суді горе-водій заплакав, просив вибачення та домашній арешт

Олена ПАРАЙ, Микита ЧИБАР

3 серпня у Луцькому міськрайонному суді обрали запобіжний захід 19-річному водію Audi-A7, який ввечері 31 липня на смерть збив 14-річного підлітка на пішохідному переході по проспекту Соборності.

За рішенням суду обвинувачений у вчиненні смертельної ДТП – уродженець села Прилісне Камінь-Каширського району – буде під вартою наступні 60 діб, інформує «Суспільне Луцьк».

Обвинувачений заборонив, щоб його знімали, суддя підтримала клопотання сторони захисту.

За словами адвоката підозрюваного, його клієнт повністю визнає провину та не має наміру ухилитися від слідства. Він зазначив, що 19-річний юнак сам заробив на автомобіль, працюючи за кордоном, а посвідчення водія отримав лише місяць тому.

Під час засідання сам підозрюваний розплакався та просив вибачення у рідних загиблого школяра. З огляду на це сторона захисту просила суд обрати запобіжний захід у вигляді цілодобового домашнього арешту.

Водночас прокурор наполягав виключно на безальтернативному триманні під вартою через високі

Обвинувачений у вчиненні смертельної ДТП – уродженець села Прилісне Камінь-Каширського району – буде під вартою наступні 60 діб.

ризики того, що підозрюваний може втекти за кордон, оскільки через вік (19 років) він не підлягає обмеженням на виїзд під час воєнного стану.

Заступник начальника відділу розслідування злочинів у сфері транспорту слідчого управління ГУНП Максим Авдимиць у ко-

роботу, тут і познайомився зі своєю майбутньою дружиною Світланою. Разом подружжя виховує доньку Маріолу та сина Давида (на фото).

На початку повномасштабного вторгнення родина тимчасово виїхала до Польщі. Та вже за пів року повернулася додому – в Україну. І не з порожніми руками: привезла гуманітарну допомогу для тих, хто її потребував.

За підтримку українських військових Маріуша Ляха нагородили відзнакою 68-ї окремої егерської бригади – «Хрестом воїна-егеря».

Маріуш Лях уже отримав відзнаку 68-ї окремої егерської бригади – «Хрест воїна-егеря».

За роки життя на Волині Україна стала для нього не просто країною проживання, а справжнім домом. Важливим кроком було оформлення посвідки на проживання в Управлінні Державної міграційної служби у Волинській області. Вона дала Маріушу можливість офіційно жити й працювати в Україні, створювати родинний затишок, виховувати дітей і будувати майбутнє поруч із людьми, які стали рідними.

Сьогодні Маріуш Лях щодня доводить власним прикладом: Батьківщину можна отримати при народженні, а можна – обрати серцем. ■

ментарі для медіа повідомив, що водій рухався з явним перевищенням швидкості. Наразі тривають призначені експертизи, за результатами яких буде визначено швидкість авто на всіх етапах до місця наїзду на пішохода.

Також стало відомо, що

керманіч раніше притягувався до адміністративної відповідальності за керування транспортним засобом без посвідчення водія і не належно зареєстрованим автомобілем.

...А загиблому хлопцеві 4 серпня мало виповнитися 15 років. Його поховали 3 серпня. ■

■ Кримінальне читво

За побиття співмешканки – 5,5 року тюрми

Хоча потерпіла просила не карати чоловіка надто суворо

Ліна ВОГОНЬ

У ніч на 15 серпня 2025 року уродженець міста Макіївка Донецької області, перебуваючи в стані алкогольного сп'яніння, посварився зі співмешканкою, з якою проживав і мав трьох

спільних дітей. Під час конфлікту він двічі вдарив жінку ногою, коли вона лежала на підлозі, а потім – кулаком у щок.

Як пише місцеве видання «Нова доба», внаслідок побиття потерпіла отримала гематому та рану слизової оболонки щок, а також синці на стегні та голі. Під час засідання суду потерпіла просила не карати чоловіка надто суворо.

Суд врахував, що чоловік уже неодноразово притягувався до адміністративної

Під час конфлікту він двічі вдарив жінку ногою, коли вона лежала на підлозі, а потім – кулаком у щок.

ми, але заперечив удар кулаком. Водночас потерпіла підтвердила обставини побиття та просила не карати чоловіка надто суворо.

Суд врахував, що чоловік уже неодноразово притягувався до адміністративної

відповідальності за домашнє насильство, був раніше засуджений, а також відбуває покарання за інші злочини. Обставинами, що обтяжують покарання, стали рецидив, вчинення правопорушення щодо особи, з якою він перебував у сімейних відносинах, та алкогольне сп'яніння.

За вироком суду чоловіка засудили до одного року обмеження волі. З урахуванням попереднього вироку Маневичького районного суду, за яким він уже відбуває 5 років позбавлення волі, остаточний строк покарання збільшили до 5 років 6 місяців позбавлення волі. ■

■ Тримайся, козаче!

Після фронту – бій за кожен крок

Фото з домашнього архіву Валентини БЕРЕЗЮК.

Закінчення.
Початок – на с. 1

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«НАРОДЖЕННЯ
СИНА ІГОРЯ МОЄМУ
МИХАЙЛОВІ
ДОЧЕКАТИСЯ НЕ
СУДИЛОСЯ...»

– Я змалку вчила дітей, щоб вони підтримували одне одного в радості й були першими, коли комусь знадобиться допомога. Дерево тримається корінням, а людина – родом. Тепер я почувалася щасливою мамою, бо вони дуже дружні, – вітається своїми вдячними синами та доньками ненька героя цієї публікації, уродженка села Охлопів Горохівської територіальної громади Валентина Березюк.

Дітей у неї – аж шестеро! Жінка пригадує з усмішкою, що вийшла заміж за свого першого чоловіка, щойно зустрівши 17-річчя. Її суджений Михайло за віком пішов недалеко – мав лише 18 літ, коли вів кохану під вінець. Проте давати лад чималому господарству з худобою, птицею та городом юна пара старалася нарівні з досвідченими сільськими господарями.

Пані Валентина не приховує: в невістках у сусідньому селі Сільце фізично було важко. Постійного догляду потребувала майже неходяча свекруха, проте ні вона, ні Михайло, здавалося, не знали слова «сварка». Їхні навіть найважчі у праці дні минали без нервової метушні та суперечок. Молодята охоче дослухалися до порад батьків, вдячно приймали від них поміч на городі, у дворі чи в стайні, а невдовзі – й біля дитячої колиски з новонародженою Тетянкою.

У такому спокійному життєвому ритмі сім'я очікувала на народження другої дитини. Михайло мріяв про сина й дав обітницю назвати його на честь свого найкращого друга Ігоря. 15 травня 1990 року він повернувся з роботи в колгоспі. Після короткого перепочинку планував щось пофарбувати в обійсті, готуючись до майбутніх хрестин. Так і було б, якби з прив'язі не зірвався їхній бик. Впіймавши його на мотузку, чоловік ще оглянувся на дружину, яка простягнула худобі кусень хліба, і враз, мов підкошений, став хилитися Валентині на руки.

На жаль, дива не сталося й у лікарні. Замість вітати Валю з іменниками в їхній гостинній світлиці, родина з'їхалася на похорон її чоловіка.

...Синочок Валентини та Михайла Харкевичів з'явився на світ через 45 днів після смерті свого батька. Як і мріяв чоловік, дружина назвала хлопчика Ігорем.

«...УЗЯВ РЮКЗАК
І ПІШОВ НА ВІЙНУ
ДРУГОГО ЇЇ ДНЯ»

Минали роки. В другому маминому заміжжі в Тетяні та Ігоря народилися брат Андрій, сестри Христина, Марія і Наталка, якій ще лише 14 років. Життя Валентини Євгенівни з їхнім батьком, як мовиться, не склалося, а ось дітвора між собою не

Гордість багатодітної волинянки Валентини Березюк – її велика дружна родина.

сварилася ніколи. Натомість найстарша Тетянка залюбки стала серйозною нянею всім молодшим, котрі теж пильнували та бавили одні одних на радість і собі, і мамі, а підрісши, всі напередіми бігли до мамі в поміч в її хатніх, городніх та колгоспних справах.

– Коли почалася повномасштабна війна, вони, дорослі, найперше телефонували мені, а потому приїхали додому. Й інакше бути не могло, – не уявляє іншими своїх дітей Валентина Березюк.

Ігор Харкевич після закінчення школи навчався на тракториста, але перевагу віддав службі в армії. Мирними днями військовий гарт проходив у залізничних військах. А 25 лютого 2022 року, побачивши в селі представників сільської влади, які скликали добровольців, склав рюкзак і того ж дня поїхав у військкомат ще з одним односельцем. На вмовляння матері зачекати хоч кілька тижнів, відповів з гідністю старшого в родині: «Я – чоловік, я мушу, мамо! Не вговорюйте і не плачте!»

Валентина Євгенівна каже: відтак знала лише те, що на полігонах син проходить вишкіл на кулеметника, а коли він став у ряді оборонців Донеччини неподалік селища Красна Гора, то просив неньку не телефонувати часто. Так завше беріг по-

академія» – кремезного велетня із неймовірною фізичною силою Мозеса Гайтавера. – Ред.). Його модернізований кулемет Калашникова має серед військовослужбовців фронтове ім'я «Покемон». Воїни кажуть, що «Гайтавер» зі своїм «Покемоном» завжди був попереду, наче хотів закрити собою від жаху всіх окопних друзів.

Він не зважав на три отримані «на нулі» важкі контузії та ще дві «не записані» в лікарняній картці. З такими ушкодженнями вже міг не йти на позицію, та щоразу просився туди сам, аргументуючи командирам своє рішення звично небагатослівно: «Я мушу! Там хлопці!»

«В ТУ ВМ'ЯТИНУ НА
СИНОВІЙ ГОЛОВІ
МОЖНА БУЛО ВКЛАСТИ
ТРОЄ ЯЄЦЬ...»

...Після чергового мінометного обстрілу на Вугледарському напрямку 24 червня 2023 року побратими зауважили: «Гайтавер» задовго сидить в окопі нерухомо. Покликали – не відгукнувся, а як підняли йому голову, побачили, що з-під каски цебенить кров.

Хтось із воїнів на собі доставив пораненого до безпечного місця, де йому наклали перші пов'язки. Доки лікарі рятували Ігоря Харкевича в Дніпрі, Валентина Євгенівна поспішила зі заробітків із Польщі додому. Біду

...Ігор Харкевич був у комі більше трьох тижнів, а потому відкрив очі. Водив поглядом по палаті, пильно дивився на двері та людей, а найбільше – на маму. У Вінниці вона була поруч зі своїм воїном протягом двох довгих місяців. Потому супроводжувала його в госпіталі Львова, Луцька, в реабілітаційний центр у Хорватії.

В селищі Великий Любін на Львівщині зробити перші кроки Ігореві допоміг реабілітолог Руслан. Через газету «Волинь» мама Героя Валентина Березюк адресує вдячність кожному, хто своїм професіоналізмом, мужністю, людяністю є дотичним до порятунку та одужання її сина.

Попереду в Ігоря Харкевича – ще багато реабілітацій. Наразі він уже потроху їздить в електричному візку вулицями села Торки на Львівщині, де тепер живе із ненькою та сестрами Наталкою, Христинкою та її чоловіком Богданом і їхніми діточками – семирічною Віолеттою та Мією, якій лише рочок. Загалом пані Валентина багата вже аж шістьма внуками – найстаршому Максимові виповнилося 15, а двійняткам Давидові і Єві – по сім років. Ігор неймовірно любить усміхатися всім їм, щось говорити (ще нерозбірливо), але всі рідні розуміють його. Його очі сяють особливо щасливо, коли він бачить свою донечку Аню. Ця десятирічна розумниця дуже любить прогулюватися з татусем поруч інвалідного візка, поклавши руку в міцну батькову долоню.

Попри попередні не дуже втішні прогнози лікарів, Ігор Михайлович знаходить у собі силу згадати всіх-усіх, з ким спілкувався в мирні та воєнні дні й робить перші кроки з тростиною та допомогою рідних. Його самопочуттям постійно цікавляться побратими.

Одужуй, Ігорю, якнайшвидше! Ти потрібний усім, кому встиг стати другом, побратимом, знайомим, земляком... Вони кажуть, що ти ніколи нікому не відмовляв в допомозі! А якщо зараз читаєш цю публікацію, нехай тобі додасть снаги й наше побажання міцного здоров'я, лише здійснених планів і хороших людей у мирній Україні! ■

■ Точка зору

Навіщо палити склади
«Вайлдберіз?» Оптика війни

Звісно, всім нам гаряче хотілося б, щоб палали кремль, москва, заводи з виробництва «шахедів» та ракетні шахти. Але – наші дрони наразі підбивають об'єкти промисловості й логістики ворога. І це має свої причини. Які саме?

Михайло БАСАРАБ,
політолог, політичний оглядач

Регулярні українські удари вглиб росії по важливих об'єктах вже призвели до помітних соціально-економічних зрушень:

1. Пересічний росіянин почав стабільно відчувати на собі наслідки війни. Раніше йшлося лише про тих, хто втратив рідних або здоров'я на війні. Тепер наслідки СВО значно більші, дійшли значно глибше і стосуються вже безпосередньо, якщо не кожного, то дуже багатьох.

2. З кожним ударом десь далеко від кордону України пересічний росіянин втрачає віру у всесильність та непереможність режиму, а одночасно і росії загалом. Вони раптом виявили, що «матушка» може бути вразливою, і мачо з кремля не здатен цьому зарадити. Виникають сумніви, чи буде спроможним він впоратися, якщо почнетесь щось всередині. Зароджується скепсис щодо всесильності каральної вертикалі.

3. Порушено неофіційну домовленість між правлячим режимом і населенням. Пересічним обіцяли, що війна – не їхня справа – скоро закінчиться і їх ця «двіжуха» не зачепить. Сьогоднішній майже щоденний досвід показує, що ще й як зачіпає.

4. Поширюється відчуття невизначеності і непрогнозованості майбутнього. Навіть у найбільш оптимістичних виникають сумніви, чи справді все йде за планом. Закономірно зростають тривожність, передчуття неминучої і ще більшої «двіжухи», але вже всередині самої росії.

5. В національних республіках з високим рівнем національної і релігійної ідентичності усе перераховане вище отримує свій додатковий колорит і множиться в рази.

6. Великі стовпи диму від наших прильотів стали місцевим реаліті-шоу. І треба сказати, що багатьом це видовище дуже навіть подобається.

7. Що важливо, значна маса розуміє, внаслідок чого українські дрони прилітають в росію. А відтак, навіть ті, хто безпосередньо втратив бізнес чи роботу на Wildberries, або стоїть в черзі за бензином чи переважає за нього втричі, далеко не завжди звинувачують в цьому Україну.

Одним словом, наші удари вглиб росії вже творять масову гнітючу атмосферу. А це ж ще далеко не фінал. І пам'ятайте, що рф надто складна конструкція, щоб зарадити вогнищу, яке там почне розгоратися. Як сказали б наші люди, в рф все добре, поки все добре. Але так буде (і вже було) не завжди.

Майте терпіння і долучайтеся до справи. Хто як може. Все має значення. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Володимир ІГНАТОВИЧ – боєць із міста Луцька;

Олександр ГРИЦЕНЬ – боєць із села Доросині, що на Рожищенщині;

Іван ШНИТ – боєць із села Городище, що на Ківерцівщині;

Ярослав САМЧУК – боєць із села Мизове, що на Старовижівщині;

Вадим СЕМЕНЮК – боєць із села Нуйно Камінь-Каширського району;

Олександр МИЦЮК – боєць із села Поступель, що на Ратнівщині;

Ігор ПАШКЕВИЧ – боєць із села Старий Порицьк, що на Іваничівщині;

Олександр ФЕДОРІШИН – боєць із села Метельне, що на Ківерцівщині;

Микола ПОДЗЮБАНЧУК – боєць

із міста Камінь-Каширського;

Дмитро ОБОЗОВСЬКИЙ – боєць із села Мирне, що на Горохівщині;

Богдан НИКОНЮК – боєць із міста Ковеля;

Дмитро СОЛОННИКОВ – боєць із міста Луцька;

Андрій СУПРУНЮК – боєць із села Нуйно Камінь-Каширського району;

Сергій КОКОХА – боєць із села Скулин Ковельського району;

Сергій БОНДАРЮК – боєць із села Бубнів, що на Локачинщині;

Богдан РИБІЧЕНКО – боєць із міста Ківерці (родом він із Кіровоградської області, а з початку повномасштабної війни проживав на Волині).

■ Прямая мова

«Німці їм винні за Другу світову, а ми взагалі – нижча раса»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Артем БІДЕНКО, співробітник Інституту інформаційної безпеки, про культурний геноцид з боку московії:

«За останній місяць росія систематично знищує нашу видавничу галузь... «Конві», «Ранок», Rozum, PET, «Фоліо», «Юнісофт», і багато-багато інших видавців, друкарень, книгарень. Це – явна і очевидна мета для знищення нашої культури, підручників, книжок. Найперша і найшвидша проблема – знищення підручників перед навчальним роком.

Що це, як не культурний геноцид? За що ця «атвєтка», як люблять писати ватні тг-канали?».

Єгор ЧЕРНЄВ, нардеп від «Слуги народу» вважає ймовірне оголошення в росії воєнного стану шансом для України:

«Для нас це, з одного боку, стане величезним викликом, а з іншого – величезним шансом. Шансом на те, що під сукупним впливом західних санкцій, українських ударів та внутрішнього перенапруження путінський режим почне сипатися. Перші ознаки цього ми вже бачимо, їхня система вже не може впоратися з проблемами старими методами. Але нові методи цей процес лише прискорять».

Юрій БУТУСОВ, про нібито конфлікт експерта оборони Федорова та ексголовнокомандувача СЗУ Сирського, через який розгорілася політична криза:

«Стало ясно, що конфлікт був не у стратегії війни – бо інакше б не прибрали так миттєво та одночасно і міністра і головкома, залишивши армію без будь-якої спадковості та передачі справ. Конфлікт був не персонально між Федоровим та Сирським, бо тоді б прибрали когось одного. Залишається одна прагматична причина – конфлікт був за те, хто буде розподіляти 40 мільярдів євро європейського кредиту на оборону України, розблочованого у травні. І єдина посада, від якої залежить цей розподіл – міністр оборони».

Віктор АНДРУСІВ, аналітик, про випадки нападів у Польщі на українців на ґрунті національної ненависті:

«Джин нацизму назад у лампу не заженеш, навіть якщо будеш хотіти. Польська влада вселяла полякам «кращість» перед іншими. Німці їм винні за Другу світову, а ми взагалі – нижча раса. І навіть якщо польська влада захоче зменшити цей градус – їм вже не вдасться. Бо почуття кращості вже лоскоче польський шовінізм.

Питання тільки в тому, що може зробити Україна в цій ситуації? Як мінімум влаштовувати міжнародні скандали на рівні ЄС – не складно. Кожен випадок злочинів на національному ґрунті має фокусувати увагу партнерів. Не достатньо про це казати полякам, які вже це перетворюють на політику щодо нас».

Віктор ЯГУН, генерал-майор запасу СБУ, про заяву путіна, що Україна нібито рано чи пізно втратить свої західні області, які мають «повернутися» Польщі, Угорщині та Румунії:

«Це не випадкова обмовка і не чергова лекція з альтернативної історії. Перед нами стислий виклад російської державної доктрини щодо України. Її кінцева мета полягає не лише у захопленні певної кількості українських областей. Ідеться про позбавлення України історичної легітимності, міжнародної суб'єктності та права самостійно визначати власне майбутнє.

Олександр КАРПЮК («Серж МАРКО»), військовий блогер, про заклики відмовитися від ударів по росії (нібито після цього москва теж припинить нас обстрілювати):

«Є два варіанти: 1) рф б'є по наших об'єктах (як і робила роками) і ми терпимо. 2) Вони по нас наносять удари, а ми відповідаємо більш боляче на їх удари, і якщо при продовженні такого росія буде отримувати суттєво більше шкоди, ніж вона наносить, – то це і буде поштовхом для зупинки цього всього. Ось і вибирайте з цих двох».

Юрій КАСЬЯНОВ, волонтер, про безперервні обіцянки, які ніяк не збудуться, засновника компанії Fire Point Дениса Штілєрмана зробити українську балістичну ракету і вдарити нею по москві:

«Останнім часом засновник Fire Point роздає інтерв'ю направо й наліво, на будь-яку тематику: Конституція, геополітика, війна і мир, і щедро поливає все це масним соусом нескінченних обіцянок. Дрони в москві (до речі, де вони?). Вітчинська балістика за 2–3 тижні (третій рік поспіль). А тим часом росія громить наші міста й енергетику власною балістикою – і її не бракує. То які ігри веде Штілєрман – захист України чи підвищення капіталізації власної компанії?».

Вадим ДЕНИСЕНКО, політик, про удари України по російських складах інтернет-магазинів, зокрема, «Вайлдберріз»:

«Якщо наші удари по складах маркетплейсів продовжаться, це означатиме, що до кінця цього року росія може втратити щонайменше 1–1,5% ВВП. Чому тільки Wildberries, часто питають у мене. Відповідь, здається, відносно проста. Потрібно спочатку завалити одну компанію, а потім братися за інші. Не тонким шаром розмахувати, а бити в одну точку. Падіння такої компанії, як Wildberries може спричинити ланцюгову реакцію».

Сергій ФУРСА, фінансист, блогер, закликає не лише владу, а й кожного громадянина окремо готуватися до важких умов взимку:

«Зима настане. І буде темною і холодною. І ви знаєте це вже влітку. І маєте бути готовими. Маєте готуватися. Вже зараз. Вже вчора... Бо потім буде пізно».

Оперативні новини – на VOLYN.COM.UA

■ Політична кухня

«Нам потрібне припинення вогню без жодних умов як перший крок, а не як фінал ідеальної угоди», – наголошує Петро Порошенко.

«Євросолідарність закликає «слуг»: негайно повертайтеся з канікул!

Треба провести важливі голосування – це не «десь у серпні чи вересні», це потрібно робити вже

Ольга СОКОЛОВА

Петро Порошенко після чергової ракетної атаки ворога по столиці та інших містах України закликав монобільшість повернутися до роботи, затвердити кандидатури міністрів оборони та закордонних справ і ухвалити закон про укриття. «Дві хвили балистики по Києву цієї ночі (у ніч на 1 серпня. – Ред.). Дев'ять цивільних сьогодні вбила росія. Щирі співчуття родинам...

перший крок, а не як фінал ідеальної угоди».

«Але ніхто зараз не може пришвидшити ці процеси, бо Україна вже пів місяця

– «Європейська Солідарність» на-полягає: склика-ти позачергове засідання, при-значити міністрів та врешті-решт проголосувати

«Виконувачі обов'язків міністрів не мають ані мандата, ані ваги, щоб вибивати ракети й санкції у столицях союзників.»

воює без міністра оборони та міністра закордонних справ. Виконувачі обов'язків не мають ані мандата, ані ваги, щоб вибивати ракети й санкції у столицях союзників. Рада – на канікулах до 18 серпня, – наголошує Порошенко.

законопроект, який запровадити державну політику щодо укриттів, бо в них досі або неможливо перебувати, або вони переповнені людьми. Треба робити це не «десь у серпні чи вересні», усе це потріб-но зараз».

■ Точка зору

Українці здивувалися, коли Зеленський сказав, що зима буде дуже складною

Не чекали, чи що? Нічого про це не натякало? Пропустили попередню зиму? Досі чекаєте мир за 2-3 тижні? Чи раптом подумали, що путіну набридне творити воєнні злочини?

Сергій ФУРСА, інвестиційний банкір, фінансовий експерт, публіцист, радіо- і телеведучий, блогер

Певно, так само рік за роком українці дивуються, що, входячи на пенсію, отримують копійки. А чекали чогось іншого?

Так, влада звісно відповідальна. За все. Але і кожна доросла людина відповідальна за своє життя. Життя, яке існує

«Політики взимку залюбки розкажуть вам, хто винен. І ви зможете проклинати цих персонажів.»

не у вакуумі, а в українських реаліях. І от в цих реаліях, не важливо, вам зараз 22 роки, 36 чи 51. У вас не буде гідної пенсії від держави. Економіка і демографія не дадуть збрехати. І тому ваша пенсія – це ваша відповідальність. І ви звісно можете, опинившись

через деякий час на пенсії, проклинати владу, Ющенко-Порошен-ко-Зеленського-когось наступного. Але це не

дасть вам гідного життя. Так само і з зимою. І так, в якомусь ідеальному світі Зелєнський-Кличко-Трамп-бозна-хто ще взяли би за руки і спільними діями так за 9 місяців реформували енергетику, щоб ніякі обстріли не були

страшні.

Але ви живете не в ідеальному світі. І маєте українських політиків, яких обрав мудрий український нарід. І реалії війни. І це все ви знали і 1-го березня, і 1-го травня, і 1-го липня. А значить як доросла людина маєте відповідально ухвалювати рішення. Розуміючи умови задачі. І знаючи, що вас чекає.

І так, політики взимку залюбки розкажуть вам, хто винен. І ви зможете проклинати цих персонажів. І це може зіграти вас на кілька хвилин. А весь інший час?

Зима настане. І буде темною і холодною. І ви знаєте це вже влітку. І маєте бути готовими. Маєте готуватися. Вже зараз. Вже вчора.

Так само і з пенсією. Вже зараз. Вже вчора. Бо потім буде пізно.

В українському полоні перебуває вже 20 російських солдатів, які вдруге здалися. «Це ще одне підтвердження того, що російські військовослужбовці добре знають: Україна неухильно дотримується норм міжнародного гуманітарного права та вимог Женевських конвенцій щодо поводження з військовополоненими», – заявили в Координаційному штабі з питань поводження з військовополоненими.

26 липня в урочищі Вовчак на Турійщині відбувся обласний фестиваль патріотичної пісні «Вовчак – Волинська Січ». Цей захід об'єднав учасників і гостей навколо української пісні, історичної пам'яті та шани до борців за волю України різних поколінь.

росія втратила близько 1,6 мільйона військових від початку повномасштабної війни. Про це заявив Президент України Володимир Зеленський. Із них приблизно 700 тисяч – були ліквідовані.

■ Сіль землі

У 100 років пекла хліб,
у 104 – задмухала свічку на торті

Найстарша жителька Велицької громади Надія Ярмолюк із села Кухарі й у поважному віці сама поряється по господарству, а найбільше просить у Бога миру та повернення українських воїнів додому

Микола ДЕНИСЮК

Надія Ярмолюк із села Кухарі відзначила 104-й день народження. Привітати найстаршу жительку Велицької громади приїхали сільський голова Віктор Ковальчук та його перший заступник Валерій Киричук. Ювілярці побажали сил, мирного неба, родинного тепла й добрих звісток.

Попри поважний вік, Надія Гордіївна залишається енергійною: досі сама доглядає господарство і годує курей. Живе разом з онукою Ольгою Польчук, а її велика родина тішиться кожним днем поруч із найстаршою берегинею роду.

Чотири роки тому, на своє століття, пані Надія зустрічала журналістів «Волині» біля рідної хати – у найкращій хустині та зі «святовою» палкою. Того дня вона власноруч замісила тісто й напекла хліба для синів, восьми онуків, п'ятнадцяти правнуків і шести праправнуків. Показувала, як тісто має «одліпати» від рук, як

Чотири роки тому журналісти «Волині» застали Надію Ярмолюк за давньою родинною справою – вона власноруч місила тісто й випікала запашні буханці. Нині найстаршу жительку Велицької громади зі 104-річчям привітали рідні та представники громади.

перед випіканням треба перехрестити кожну хлібину, а готові буханці змастити водою та накрити теплими рушниками.

Її життя – ціла епоха. У 17 років Надія Гордіївна пережила початок Другої світової, чекала з фронту чоловіка Петра, важко працювала в колгоспі, ростила дітей, рано овдовіла й поховала двох синів. Буряки полола, жито жала, бігла додому годувати дітей і порати худобу, а потім

знову поверталася в поле. Та навіть після найтяжчих утрат не дозволяла собі опускати руки.

Коли 24 лютого 2022 року син повідомив їй, що знову почалася війна, бабуся не могла повірити:

– Тіко жити добре почали... Нашо знов те горе?

Нині її найбільше бажання незмінне. Надія Гордіївна щодня просить Господа, аби всі українські захисники повернулися з війни живими

«Колись вона чекала з фронту чоловіка, а тепер просить Бога зберегти всіх українських воїнів.»

й здоровими. А сама, переживши дві війни, продовжує триматися за життя – працює, молитвою і любов'ю до рідних. ■

■ Про це говорять

Від перестановки секретарів міський «приклад» поки не розв'язується. Лучани вже ворожать: хто з команди Ігоря Палиці наступним приміряє крісло «мера»?

У Луцька – вже третій керманич від початку року

Новим виконувачем обов'язків міського голови став 42-річний депутат і забудовник Андрій Разумовський

Василь КІТ

В обласному центрі Волині триває кадрова чехарда – вже вдруге від початку року тут змінився секретар міської ради, який після звільнення Ігоря Поліщука виконує обов'язки міського голови.

29 липня на черговій сесії достроково склала повноваження Катерина Шкльода, яка була на посаді 4 місяці. Новим секретарем Луцькради став Андрій Разумовський. Він, як і його

попередниця, представляє партію «За майбутнє». Голосування проходило таємним шляхом. Кандидатуру Андрія Разумовського підтримали 32 обранці з 42. Від голосування відмовилися представники партії «Європейська Солідарність». Вони не брали бюлетені, тож листи для голосу роздали лише 32 депутатам.

«Попереду чимало важливих викликів, які маємо долати спільно – депутатським корпусом, виконавчими органами та всією

громадою. Першочергові завдання: підготовка до зими, підтримка військових та їхніх родин та безпека міста й продовження роботи над мережею укриттів», – такими словами новий в.о.

«Від голосування відмовилися представники партії «Європейська Солідарність».

міського голови прокоментував своє призначення.

Андрій Русланович Разумовський – 42-річний депутат Луцької міської ради 8-го скликання. В раду його обрали у жовтні 2020 року від політичної партії «За

майбутнє». Він є власником будівельної компанії «Інвестор». Тривалий час Разумовський очолював постійну комісію Луцької міської ради з питань планування соціально-економічного розвитку, бюджету та фінансів, а з січня 2026 року перейшов до постійної комісії з питань земельних відносин та земельного кадастру.

У декларації за 2025 рік депутат вказав у членах родини дружину та двох доньок. З 2021 року спільно з дружиною він володіє будинком у Луцьку площею 495,2 квадратних метра. Також має частку власності в будинку на 306 квадратних метрів у селі Зміїнець. По-дружньому володіє двома квартирами у Струмівці та Зміїнці. Ще дві квартири і будинок площею 541 квадратний метр зазначені у декларації, як об'єкти незавершеного будівництва.

У 2025 році родина Андрія Разумовського разом заробили 15 мільйонів 950 тисяч гривень. Йдеться про заробітні плати і доходи від підприємницької діяльності. Депутат і забудовник заде-

кларував готівкою 190 тисяч доларів США, 60 тисяч євро та 2 мільйони гривень. Його дружина Ангеліна Богданович задекларувала на рахунках 2 847 548 грн, 86 881 доларів США і 14 058 євро. ■

■ Пульс тижня

Волинський нардеп пропонує деяким польським містам повернути українські назви

Історичні назви топонімів на українських етнічних землях мають повернутися в офіційний вжиток

Ігор БУГ

З такою ініціативою виступив нардеп від Волині Ігор Гузь. «Досі на українських картах, у документах та в офіційному вжитку часто використовуються іншомовні назви топонімів, які мають історичне українське походження. Йдеться, наприклад, про Холм (зараз – Хелм), Ряшів (Жешув), Перемишль (Пшемисль), Пряшів (Прешов), Білгород (Белгород) та інші географічні назви, які століттями існували в українській мовній та історичній традиції, – зазначає пан Гузь. – Звернення підтримали 17 моїх колег-депутатів. Це питання не про зміну назв у сусідніх державах, а про наше право використовувати власні історично сформовані назви у наших державних установах, документах та офіційному вжитку». ■

Невдалий стрибок із пірсу: 17-річного волинянина госпіталізували

Він потрапив у медзаклад у непритомному стані

Катерина ЗАГАЙКО

На Млинівщині під час стрибків у воду тяжко травмувався неповнолітній. Інцидент стався 1 серпня у селі Хрінники.

Правоохоронці з'ясували, що 17-річний житель Волинської області разом із другом відпочивав на місцевому пляжі. Під час купання юнак вирішив стрибнути у водойму з пірсу, однак вдарився об дно. Очевидці відразу дістали хлопця на берег та викликали швидку.

Неповнолітнього без свідомості, із важкими травмами хребта медики госпіталізували до лікарні. ■

Вихователька стала операторкою БпЛА

26-річна Дар'я Цобенко із Заболоттівської громади Ковельського району обрала роботу в Державній прикордонній службі України, а згодом освоїла ще одну професію – стала операторкою безпілотних літальних апаратів

Наталія НЕКОЗ

За освітою дівчина вихователька-логопедина. До прикордонного відомства Дар'я прийшла у 2020 році. Спочатку служила інспекторкою в міжнародному пункті пропуску «Устилуг», а після початку повномасштабного вторгнення виконує завдання на українсько-білоруському кордоні.

За два роки роботи операторкою безпілотників вона переконалася, що ця професія потребує максимальної уважності, витримки та швидкої реакції. Під час польоту доводиться одночасно контролювати багато процесів, адже ситуація може змінитися буквально за секунди.

Попри складність служби, Дар'я не шкодує про свій вибір. Вона переконана, що майбутнє – за сучасними технологіями, а тому оператори безпілотників повинні постійно вдосконалювати свої знання та навички. ■

На сесії Шацької селищної ради відзначили сертифікатом на 15 тисяч гривень випускницю опорного закладу «Шацький ліцей» Орісю Мелюх (на фото), яка продемонструвала високі результати на національному мультипредметному тесті. Оріся отримала максимальні 200 балів з математики, 191 бал – з української мови, 195 – з української літератури та 183 – з історії України.

Браво!

Побачення з Волинню

Діброва – це старезний дуб біля оселі 90-річної Парасковії Оніщук, спорожніла початкова школа, лелече гніздо над сільською дорогою та 89-річний Іван Раковець, який і досі сам господарює.

Школа спорожніла, а лелеки все ще вчать дітей літати

Продовження.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«КОЛИ ПОЛЯКИ ПОЧУЛИ, ЩО МОЖУТЬ ПОПАСТИ ПІД РАДЯНСЬКИЙ СОЮЗ, ТО ПОЧАЛИ СПРОДУВАТИ І ЛІС, І ЗЕМЛЮ»

Забігаючи наперед, скажемо, що дуби й сьогодні тут ростуть. Але якщо височенні, розлогі крони цих патріархів лісу свідчать, що вік їх прадавній, то історія невеличкого села, в яке ми приїхали, значно коротша і вкладається, по суті, в одне століття. І про це можна судити з розповіді старости Залаззівського старостинського округу, до якого належить і Діброва, Валерія Дмитрука. Він, як виявилось, – з тих людей, якім і з дитинства цікаво було послухати спогади діда, батька про літа минулі. І коли мова зайшла про історію села Діброва, то Валерій Олександрович, пригадавши акраз те, що колись чув від діда, сказав:

– Він про це міг би вам більше розповісти – був трохи грамотний, польську мову знав, але його давним-давно нема, ще в 1998-му помер. І я від нього найперше дізнався, що в період Першої світової війни й після її закінчення, а це вже – 20-і роки ХХ століття, тут поселяли поляків (йдесть про те, що 17 грудня 1920 року

Польський Сейм односторонньо ухвалив закон «Про надання землі солдатам Війська Польського», – це була нагорода ветеранам за участь у польсько-радянській війні 1919–1920 років, а самих польських ветеранів називали осадниками. – Авт.). Може, з десяток польських поселень тут було.

І з тих же розповідей діда, Луки Марчика, який мешкав у центрі села Залаззя, вчився у церковно-приходській школі, Валерій Олександрович знає про те, що поляки жили в Діброві, а багато корінних українців – по хуторах:

– Ото на хуторі Вулашка, як його називають по-місцевому, мешкало декілька сімей роду Филипчуків (Василівців, як їх ще називали). З цього роду моя баба Параска. Коли в 1939 році поляки почули, що можуть потрапити під Радянський Союз, то почали спродувати хутірським українцям і ліс, який володіли, і землю. Мій прадід, який був бондарем (робив бочки і мав якийсь гріш), купив у них землю. Думав, щоб своїм дочкам, зокрема й мій майбутній бабі Парасці, яка народилася в 1925 році, посаг дати, коли вийдуть заміж. Тож був і в баби наділ. Не покорилося ним – все пішло в колгосп, стало колективним. І хутори пропали – після війни радянська влада згнала всіх у села – одні перебралися у

«ПАРАСКОВІЯ МИХАЙЛІВНА ПАМ'ЯТАЄ, ЩО В СЕЛІ БУЛИ ПОЛЬСЬКІ ХАТИ, ГОСПОДАРИ ЯКИХ ВИЇХАЛИ»

Людей, котрі пам'ятають, яким було село Діброва за Польщі, нині марно шукати. Адже навіть тим, хто народився в другій половині 1930-х, ось-ось виповниться дев'яносто. Й наша перша зустріч був бондарем (робив бочки і мав якийсь гріш), купив у них землю. Думав, щоб своїм дочкам, зокрема й мій майбутній бабі Парасці, яка народилася в 1925 році, посаг дати, коли вийдуть заміж. Тож був і в баби наділ. Не покорилося ним – все пішло в колгосп, стало колективним. І хутори пропали – після війни радянська влада згнала всіх у села – одні перебралися у

– То якесь біда виросла коло нас. Бачите, як над хатою нависнув? Коли буря на-

сувається, то боюся, щоб не завалився й не наробиш біди. Як будувалися, то дуб був нібито й невеличкий. Все одно чоловік хотів його зрізати, та лісничий сказав, щоб посадили перш десять штук тополі. Ну не дав дозволу, й дуб залишився. Як ми поженилися, то трохи в невістках я пожив. Там у мене перша дитина народилася. А потім, то був 1958-й, мій батько взявся будувати мені хату – він столяр був хороший – усе вмів зробити. Стали ми дерево навозити. В 1960 році вже сиділи тут...

Зараз Парасковія Михайлівна у цьому будинку не живе. Наймолодша дочка, Ліда, забрала матір до себе, щоб їй легше було, «бо ж то такі літа». Тобто, повернулася жінка в батьківський будинок, в якому й сама росла. Він – поряд, через дорогу стоїть. Батьки довгожильні перебралися в Діброву з хутора, коли вона підлітком була. Перш невеличку хатину поставили, потім – уже чо, більшу, яку наймолодша її дочка тепер осямчала. А в хаті, де в 1960 році Оніщуки справили новосілля, залишився син, Сергій.

– У нас із чоловіком – дев'ятеро дітей, – каже Парасковія Михайлівна. – Добрий був мій Степан, завжди дбав про сім'ю, та він помер в 2019-му. А ми ж ровесниками були.

Усіх синів і дочок жінка сама народжувала – «тільки Ліду виймали – кесерили». В Любешів возили породіллю, як приходив час. А раз вже пізно було вирушати в лікарню, то вдома дитя на світ з'явилося. П'ять синів служили в армії, двоє навіть – у Німеччині, один – в Угорщині, і батьки «щоразу виряджанку їм робили».

У нашої співбесідниці – дванадцять онуків, сім правнуків. Найбільший її біль, що трьох синів довелося вже похоронити:

– Я, бачте, живу, а їх, ще молодих, нема. Плачу кожен день.

І таке гірке, але відверте зізнання:

– Не гляділи самі себе, того й померли від хвороб.

За Польщі дібровська довгожилька була зовсім маленькою. А от старша її сестра, як вона каже, то багато могла б пригадати, «бо ж у польську школу ходила, два класи закінчила, був у неї вчитель Гроховіна». На жаль, не обходиться без отого: «Могла б», бо сестри вже нема в живих. А Парасковія Михайлівна пам'ятає, що в селі були польські хати, господарі яких виїхали («Дехто виїхав, а хтось і не вступив – тільки я про це не хочу говорити»). А поселялися в покинутих хатах забухачи, як називали українців, котрих вивезли з Польщі.

І спогад про колгосп – той час, коли уже й «добре було жити»:

«У Діброві меншає людей, але не меншає любові до рідної землі.»

– Я спеціальність мала – у Володимирі-Волинському вчилася, двадцять років була помічником бухгалтера в Залаззівському колгоспі (мати по сусідству жила, то помагала дітям глядіти). Чоловік шоферував. А потім колгосп розкидали. Тепер всі в Польщу їдуть на заробітки. Молодьожі нема. Встаються діти і баби. Село вмирає.

«БАТЬКО ВИСЛАВ МАТЕРІ І ДОЛЯРИ, І ВСІ ДОКУМЕНТИ, ЩОБ І ВОНА ВИРУШАЛА ДО НЬОГО В АМЕРИКУ»

По сусідству з Оніщуками – обійся ще одного старожила – Івана Раковця. Дев'яносто йому виповниться у лютому наступного року. Літнього дня чоловік сидів на порозі своєї хати й різав яблука на сушку.

– Племіннику дам, – сказав Іван Семенович, коли мова зайшла, що компот смачний буде взимку.

Слово за словом і стає ясно, що живе чоловік сам:

– Мав дружину, але дітей в нас не було. Ми давно розійшлися й більше я не женився. Жили вдвох із матір'ю, який Бог дав 99 літ. А батько ще молодим помер від тифу.

І мимовільний перехід у розмові до далекого мину-

лого. Зачіпка для цього – старенька хатина за фруктовими деревами, яка, видно, давно стоїть пустою.

– Вона вже на третьому місці стоїть, – каже чоловік. – Перш була в Нуйно на Камінь-Каширщині, та хазяїн помику взяв і не віддавав, то банк хотів її забрати. Батько ж мій заніс гроші тому боржнику й купив хату та перевіз на хутір Бурків, де жила наша сім'я. А пізніше перетягли в Діброву. Після війни ще й бляхою накрили, бо ж була вона під соломою.

Будинок, у якому зараз живе Іван Раковець, побудований вже в 1979 році. А спогад у цьому зв'язку – про значно давніше:

– Він на тому місці, де колись жила полячка – груба Маріганка.

З Америкою зразу це прізвисько асоціюється. Коли озвучила що думку, то Іван Семенович сказав:

– І мою матір називали «Маріганкою», бо батько в Америку їздив на заробітки.

Виявляється, перетягнувши на хутір хату з Нуйно, батько поїхав в Америку заробляти гроші на землю. А коли побув за океаном, грошей зібрав, роздивився, як там живеться, то вислав матері і доларя, і всі документи, щоб і вона вирушала до нього.

– Мати вже мала на руках шифарту (шифкарта (від нім. Schiffskarte) – це проїзний квиток або документ на поїздку на кораблі чи пароплаві. Цей термін часто використовували українські емігранти наприкінці ХІХ та в першій половині ХХ століття під час масових виїздів до Америки чи Канади. – Авт.). Не треба було витрачатися – батько все оплатив. Залишалося тільки пройти комісію. Та мати не схотіла їхати в Америку. За ті гроші, що батько вислав, вона сама землю на хуторі купляла. А там – і він вернувся додому... Іван Семенович народився на хуторі, але ріс і життя його пройшло у Діброві. Понад чотири десятиліття працював в сільському магазині.

Під хатою стоїть велосипед – незамінний помічник чоловіка («Ноги вже болять – тяжко ходити, а на ровера сяду, то куди хоч заїду»). Ще сам у лісі дрова на зиму заготовляє – акуратні й язочки складені про запас під хлівом. Та що там дрова? В свої літа він ще й свиню тримає – охоче показав, що хлів не порожній, – буде колись свинина.

Дуже хотілося потрапити в ту стареньку хату, яка «вже на третьому місці стоїть». Не вдалося господаря вмовити, щоб відкрив її. Мовляв, пуста там, в яку тепер і зайти трудно, – «та й на що там дивитися?». А я бачу через вікно краєчок вишитого рушника (певно, над іконою висить), і так шкода, що не можу зробити знімка з нишнішньої пущки, а колись – хати, в якій жила велика сім'я, – в батьків Івана Семеновича було вісім синів.

Закінчення – на с. 8

Особливий випадок

У Христинки тепер б'ється мамине серце любові й працює тітчина печінка

Ювілейну, соту трансплантацію в столичному «Охматдиті» провели 10-місячній дівчинці із села Козлиничі на Волині

Василь РОГУЦЬКИЙ

За п'ять років команда Національної дитячої спеціалізованої лікарні «Охматдит» у Києві виконала вже 100 трансплантацій органів дітям. За кожної операцією – доля маленького пацієнта, для якого пересадка стала єдиною можливістю жити.

Ювілейною, собою в історії лікарні, стала трансплантація печінки 10-місячній Христинці із села Козлиничі Маневицької громади Камінь-Каширського району Волинської області.

Перші тривожні симптоми з'явилися, коли дівчинці було

лише п'ять місяців. Її мама Валентина помітила, що білки очей і шкіра донечки пожовтіли, Христинка стала млявою та втратила апетит.

Дитину направили до столичного «Охматдиту», де провели комплексне обстеження. Щоб установити причину захворювання, потрібне було молекулярно-генетичне дослідження. Цей дороговартісний аналіз не входить до пакета медичних гарантій НСЗУ. Провести його вдалося завдяки підтримці благодійного фонду Good Donations та українського музиканта Євгена Галича.

Результати дослі-

дження підтвердили страшний діагноз – прогресуючий цироз печінки. Єдиним шансом урятувати дитину залишалася трансплантація.

– Мама не могла стати донором, оскільки є носієм колюлярно-генетичного варіанта, який

спричинив захворювання у доньки. Допомогти погодилася рідна тітка дівчинки по батьковій лінії. Вона пройшла повне обстеження, яке підтвердило сумісність, – пояснив лікар-трансплантолог,

професор Олег Годік. Складна операція тривала понад 12 годин і завершилася успішно.

– Коли я побачила донечку після операції, її оченята вже були світлими. Вона виглядала зовсім інакше – жвавою, активною. Я не могла стримати емоцій. Мені бракувало слів, щоб висловити вдячність лікарям, які подарували моїй дитині шанс на життя, – згадує мама Христинки Валентина.

«Операція тривала понад 12 годин і пройшла успішно.»

Після трансплантації дівчинка добре відновлювалася. Нині Христинка вже повернулася додому – до рідних, які так чекали на неї.

Рости здоровою і щасливою, маленька квіточко! ■

Радість молоді мами описати неможливо, яка дозможно вклоняється лікарям і всім людям, які зарадили її біді!

«Кожна людина повинна бачити сонце! Моє відкриття повертатиме людям зір!»

Ці слова в благородному пориві вимовив студент Володимир Філатов, вражений виглядом незрячої людини з палицею. Спонтанна фраза стала клятвою, що перевернула офтальмологію. Ставши академіком і хірургом від Бога, він повернув зр тісчастам безнадійних хворих. Слава про лікаря гриміла по всій країні. Філатов Володимир Петрович зробив відкриття, яке захоплює науковий світ і донині. Видатний вчений стримав слово, і його спадщина продовжує жити.

Володимир Петрович Філатов

КРАПЛІ, НАРОДЖЕНІ ГЕНІЄМ

Тріумфом Філатова стало відкриття природних біогенних стимуляторів. Ці речовини запускають регенерацію тканин органів зору навіть тоді, коли медицина безсила. На їхній базі академік розробив уні-

«Мені до рук потрапили справжні медичні протоколи та записи самого Філатова. Точне дозування, унікальний метод екстракції біогенних стимуляторів. Цей скарб десятиліттями чекав на свій час», – ділиться Станіслав Тимофійович.

ВІДРОДЖЕННЯ СПРАВЕДЛИВОСТІ

Шлях до відтворення легендарних крапель забрав у лікаря Білиця кілька років життя. Та щойно препарат, здатний повертати чіткий зір, був готовий, вчений зіткнувся із серйозною протидією ділків від медицини, які є прибічниками дорожчих методів лікування.

«У кулуарах мені прямо говорили: „Лікарю, ви змінюєте правила гри на ринку. Нам таке не підходить!“ – згадує вчений». — На що я відповів: «Головне, що це потрібно людям. І заради їхнього здоров'я я піду до кінця».

Попри всі перешкоди, краплі «Окулайн» побачили світ. В їх основі лежить оригінальна формула Філатова з біогенними стимуляторами. Те, що намагалися приховати, тепер доступно кожному.

«— Глаукоми, катаракти, дистрофії сітківки та ретинопатії можна позбутися», – стверджує лікар Білиця. — Клітини органів зору мають колосальний потенціал до самовідновлення, їм просто потрібен імпульс. Біогенні стимулятори Філатова у складі крапель «Окулайн» дають цей потужний поштовх. У результаті відновлюється чіткість зору, зникають пелена та темні мушки, очищується кришталик і

Станіслав Тимофійович Білиця

нормалізується внутрішньоочний тиск. Людям більше не потрібно боятися операції або залежати від окулярів.

ЗАПИС У РЕЄСТР ПРОГРАМИ «ВІДКРИТТЯ ФІЛАТОВА»

«Академік Філатов повторював: ідеальний зір – це право кожної людини. Мій обов'язок – відкрити людям доступ до засобу, який уже врятував тисячі очей», – резюмує Станіслав Тимофійович.

У межах благодійної програми в порядку живої черги до 29 жовтня 2026 р. відкрито запис на розподіл крапель «Окулайн». Це не комерційна акція – витрати компенсуються фондом. Для отримання препарату зв'яжіться з оператором за безкоштовним номером 0-800-359-306 і назвіть номер реєстру 7903.

Самолікування може бути шкідливим. БАД не є лікарським засобом. Окулайн. Висновок Державної санітарно-епідеміологічної експертизи № 12.2-18-1/10049 від 10.05.2019 р.

Прогноз погоди на Волині на 6 – 12 серпня

Четвер 06 серпня	П'ятниця 07 серпня	Субота 08 серпня	Неділя 09 серпня	Понеділок 10 серпня	Вівторок 11 серпня	Середа 12 серпня
мін. макс. +24° +37°	мін. макс. +23° +31°	мін. макс. +18° +25°	мін. макс. +16° +26°	мін. макс. +16° +27°	мін. макс. +17° +27°	мін. макс. +16° +27°

Побачення з Волинню

Школа спорожніла, а лелеки все ще вчать дітей літати

Закінчення.
Початок – на с. 1, с. 6

Катерина ЗУБЧУК

«У ТЕПЕРІШНІЙ ЧАС НЕВИГІДНО ТРИМАТИ ТАКІ МАЛЕНЬКІ ШКОЛИ»

Звичайно, хотілося поспілкуватися не лише із старожилами й почути ностальгійні спогади про давно минулі літа, коли хоч і непросто жилося, але тоді вони були молодими й дужими. Тож шукала зустрічі із тими мешканцями Діброви, котрі сьогодні народжують і ростять дітей, яким небайдуже, що в їхньому селі нема ні школи, ні медпункту. Школу, а вона була початкова, тут закрили в 2021 році – з 1-го вересня діти вже пішли в Залаззя. В Діброві на приміщенні колишнього навчального закладу і досі висить вітання: «Ласкаво просимо!» Як виявилось, ми змогли буквально скористатися цією гостинністю й переступити поріг школи – побувати в колишніх класах, а при бажанні й посидіти за партою. Замок висів лише на центральних, скажемо так, дверях, а ось двері на другому вході – навіть не прикриті. Чийсь недогляд, м'яко кажучи.

За словами старости Валерія Дмитрука, в цьому приміщенні кожна грубка гріє при потребі. А в нас війна – якщо десь треба буде поселити військових, то кращого місця немає. І для переселенців – так само. Тут же ж вікна пластикові поставлені...

Мою увагу привернули дошки, на яких колись діти розв'язували задачі, а зараз на них – чийсь автографи під словами: «Тут був». А ще – розкидані повсюди робочі

Мешканка села Діброва багатодітна мати Валентина Гончик і староста Залаззівського старостинського округу Валерій Дмитрук.

зошити, ляльки-мотанки (певно, був якийсь мистецький куточок). І «паспорт школи» на видному місці, з якого дізнаюся, що рік заснування навчального закладу – 1950-й. Сімдесят літ прослужив. На стовпі біля приміщення школи, тепер уже колишньої, – лелече гніздо, в якому попідростали бузьки-дитинчата. Батьки, мабуть, вчать їх літати – ставлять на крило. А, може, то символ того, що в Діброві з часом буде більша народжувальність, тож навчальний заклад, принаймні для початкових класів, знадобиться. А відтак приміщення треба зберегти, не залишаючи напризволяще. Не стало ж воно нічийним?

З приводу закриття початкової школи ми говорили з Валентиною Гончик – мамою п'яти дітей, троє з яких – школярі. Най-

Дружина Анатолія Пилипчука, який воює з першого року повномасштабного вторгнення.

молодший її син, Богдан, перший клас закінчив ще в рідному селі. Ясно, що добре, коли малу дитину не треба відправляти вранці до школи в друге село. Але Валентина з розумінням говорила про ситуацію, яка в наші дні не лише в Діброві:

– У теперішній час не вигідно тримати такі маленькі школи – витрати на вчителів, навчальний процес великі. Було мало учнів, тож і змушені були так зробити.

Розмова із жінкою була й про те, про що вже чула в селі: оскільки вдома нема роботи, то доводиться їхати в Польщу. Тим більше, що Валентина сама ростить дітей («з чоловіком ще до війни розлучилися»), та ще й взялася ремонтувати, добудовувати хату.

– А з ким же менші діти, коли ви в Польщі? – напрошується питання.

– Баба з дідом, які живуть у

селі Витуле, приїжджають, – каже жінка.

Ось із пригадалися слова довгожителки Діброви – Парасковії Онішук з приводу того, що роз'їжджаються люди: «Молодьо-жі нема. Встаються в селі діти і баби».

«З ОСЕНІ 2022 РОКУ МІЙ ЧОЛОВІК НА ВІЙНІ»

Діброва – невеличке село (особливо, якщо порівнювати його із сусіднім Залазсям, де кількість населення – дві тисячі). Хоч зареєстровано тут 202 чоловіка, фактично проживає 136. Але, будучи в різних куточках Волині, щоразу пересвідчуєшся, що навіть найменші і найвіддаленіші села не оминула війна, яка триває ось уже п'ятий рік.

– Анатолій Пилипчук і Володимир Сахарчук і зараз воюють, – розповідає староста Валерій Дмитрук, – двоє, маючи уже на те підстави, звільнилися зі служби.

Валерій Олександрович говорив ще про одного мешканця цього села, Сергія Бегалю:

– Після поранення Сергій втратив ногу, але вже ходить на протезі. От тільки не знаю, де він зараз – в Діброві його нема.

Вже після відрядження староста скинув мені номер мобілки Сергія. Зателефонувала – він відповів на мій дзвінок. Так склалися життєві обставини, що нині Сергій Бегаль живе в Замшанах на Ратнівщині. Він і тепер – діючий військовослужбовець, перебуває на реабілітації. І клопочеться не про те, щоб його списали зі служби, а прагне знову потрапити (і це – на протезі!) до своїх побратимів. З приводу цього сказав:

– Мені пропонували йти в штаб, але я відмовився. Хочу тільки до хлопців – якщо вже не на «нуль», то хоча б на спостережний пункт на передовій. Поки що комбат на таке не погоджується

– не хоче брати на себе відповідальності за мене...

А безпосередньо в Діброві ми зустрілися з дружиною Анатолія Пилипчука – Оленою Василівною. Подружжя виростило четверо дітей – доньку й три сини. Їхнє майбутнє й захищає батько.

– 3 осені 2022 року мій чоловік-артилерист на війні, – розповідає пані Олена. – І все в гарячих точках – на Покровському напрямку.

Непросто жінці самій в селі хазяйнувати – а хазяйство, судячи по забудові на обійсті, чимале. Коли про це зайшла мова, жінка сказала:

– Яюсь живемо. Так завжди в селі було, що чоловіки по сезонах їздили скрізь. І мій Анатолій перш працював комбайнером, трактористом, а потім – по заробітках.

Під час війни Анатолій Пилипчук приїжджає у відпустку – ото стільки й бачиться подружжя.

– Слава Богу, миловав він чоловіка від біди – обійшлося без поранення. А значить і нема підстав, щоб звільнився зі служби. Може б, якби щось по здоров'ю було «не так», то відпустили б уже. От і воює майже чотири роки, хоч йому 57-м.

У хазяйстві 60 соток картоплі, стільки ж зернових, городини є. Звичайно ж, – домашня живність. Є й корова, але «цього року будемо збувати, бо важко, – то ж треба сіно заготовити, привезти».

...У дворі стоїть тракторець із причепом – чекає господаря, й нехай швидше дочекає воїна, який майже чотири роки захищає від ворога Україну. А поки що реалії такі, що жінки освоюють сільськогосподарську техніку. Це засвідчили слова Олени Пилипчук:

– І я можу сісти за кермо, як треба щось трактором привезти з поля. Навчилася й машину водити. ■

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ
ЗА ЛІТНИМИ
ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ,
МЕДСЕСТРУ ТА
ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА:
15 000 – 35 000 грн
(1000 грн/доба)

Графік: вахтовий період.

МИ ПРОПОНУЄМО:

- ▶ Безкоштовне харчування та проживання;
- ▶ Бонуси та премії; ▶ Комфортні умови роботи;
- ▶ Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.

Тел. 098 85 96 872

НАБРЯКИ НА НОГАХ, ТА РАНИ, ЩО НЕ ГОЯТЬСЯ?

Влітку ризик появи набряків зростає в кілька разів. Тривалі набряки можуть викликати рани та трофічні виразки на ногах, оскільки сильний застій рідини саме в спеку порушує живлення тканин і призводить до відмирання клітин шкіри.

Якщо вже спробували всі відомі методи, але полегшення так і не настає, рана збільшується, набряк піднімається все вище?

Можемо порадити комплекс **Флебодекс-форте!**

Щоб нарешті ходити без набряків та почуватися як раніше!
Жити без страху погіршення і не бути «тягарем»!

Підібраний комплекс, без навантаження на організм, допомагає:

- Зменшити набряки та відчуття «налитих» ніг;
- Покращити кровообіг та лімфоток;
- Поступовому загоєнню тривалих ран та виразок;
- Підтримати судини та живлення тканин.

Флебодекс – це підтримка і контроль здоров'я ваших ніг!

(068) 157-95-33, (093) 768-20-24 nabryaki.com.ua

ВСЕЕ №08.06.23-261729 від 19.06.202 р. Не є лікарським засобом. Детальна довідка. Перед використанням проконсультуйтеся з лікарем і ознайомтеся з інструкцією.

ПИЛО-МАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА!

ВИГІДНА ЦІНА!

Будматеріали: Дошки (обрізні, необрізні), балки, крокви, рейки монтажні.

Столярні: Сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.).

Додатково: Дрова (відходи виробництва).

БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ

(вартість розраховується індивідуально).

Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp;
096 77 31 037 – Київстар (Пн,Вт,Пт, 10-17).

НЕРУХОМІСТЬ

- Куплю однокімнатну квартиру в місті Луцьку у власника. Без ремонту. Розгляну різні варіанти. Тел.: 096-987-61-51.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продам картоплезбиральний комбайн Анна, плуг чотирьохкорпусний (привезені з Польщі). Ціни договірні. Тел.: 050 562 45 72 (вайбер), 098 039 36 36.

РІЗНЕ

- Продам жом, торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формах, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ

Втрачене свідоцтво про реєстрацію машини ЕЕН№12358 від 19.02.2018р. на цистерну JOSKIN VOLUMETR A20000D, 2017 р.в., заводський №YD8ZZ3404HJB34464, видане на ТЗОВ "ЗАХІД-АГРО-ТЕХНІКА", вважати недійсним.

- ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА! Ви-гідна ціна! Будматеріали: дошки (обрізні, необрізні), балки, крокви, рейки монтажні. Столярні: Сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.). Додатково: Дрова (відходи виробництва). БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально). Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505.

ЧЕКАЮ НА ТЕБЕ ♥

- Простий, порядний пенсіонер, що проживає неподалік міста, надіється зустріти серйозну, ширшу, невисоку жіночку, яка бажає створити хорошу сім'ю та стати господинею в домі. Тел.: 096 10 77 892.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМИ

- Загублену чіп-карту до цифрового тахографа, видану на ім'я Ярмолюк Ігор В'ячеславович, вважати недійсною.
- Загублене посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, видане ЦНАП с. Боратин на ім'я Ковальчук Ілля Сергійович, вважати недійсним.

П.П. БУРМАКА Н.П.

8, 15, 22 серпня.

ефективне лікування від

**АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):

тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешникова, 1/1

(0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом.

Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.18

■ Наші господарі

«Ті гроші, по які їдуть до Польщі, ми заробляємо на лохині вдома»

Родина Олександра і Сніжани Бедиників із Великої Глуші вже восьмий рік вирощує ягоди, перетворивши кілька сотень кущів на спільну справу батьків і трьох дітей

Бединики із Великої Глуші перетворили лохину на справжню сімейну справу.

У той час, коли чимало українців шукають кращої долі за кордоном, ця родина з Любешівщини обрала інший шлях – залишитися вдома, працювати на рідній землі й самим дбати про своє майбутнє

Алла ФЕСИК

Уже восьмий рік родина Бедиників із Великої Глуші вирощує лохину. Кілька сотень кущів стали для них не просто джерелом заробітку, а справжньою сімейною справою, яка об'єднала батьків і трьох дітей. Ідея взятися за незвичну для села ягідну культуру належала господарю – Олександру Бединику. Саме він переконав рідних ризикнути.

– Чоловік десь почув, що лохина може рости й плодоносити до п'ятдесяти років. На той час ця яго-

да була рідкісною і доволі прибутковою. Побачили її в однієї жінки в селі, скуштували – і вирішили посадити в себе, – пригадує Сніжана Бединик.

«**Лохина не любить поспіху: спершу в неї треба вкласти роки праці, турботи й терпіння – і лише потім вона віддячує щедрим урожаєм.**»

Спочатку родина придбала сто саджанців, а згодом – ще двісті. Для сімейного бюджету це були значні витрати. Проте купівля рослин стала лише початком великої роботи: господарям довелося самотужки вивчати всі тонкощі вирощування нової культури.

– Ми багато читали, шукали інформацію про догляд за лохиною. Від того, наскільки правильно її посадити, залежить, як вона ростиме. Для кожного куща копали яму приблизно метр на метр, завозили спеціальну землю та хвоюну підстил-

ку. Лохина любить кислий ґрунт, тому без належної підготовки доброго врожаю не буде, – пояснює господиня.

До роботи взялася вся

родина. Олександр копав сотні посадкових ям, а дружина разом із дітьми допомагала завозити землю та хвойні голки. Відтоді кожен має на ягіднику свої обов'язки. Щоправда, є робота, яку господар нікому не довіряє.

– Кущі обрізає лише чоловік. Нам цього не дозволяє, – усміхається Сніжана.

Нині на плантації ростуть три сорти лохини. За словами господині, це необхідно для кращого запилення та стабільного врожаю. Перші ягоди з'явилися на третій рік після посадки,

а відчутний прибуток родини почала отримувати лише через п'ять-шість років. Із одного дорослого куща за сезон можна зібрати в середньому п'ять-сім кілограмів ягід.

Одним із найбільших випробувань для ягідників залишається погода. Якщо торішній сезон був дощовим і сприятливим для росту кущів, то цього року доводиться постійно дбати про полив. Лохина дуже любить вологу, тому у спеку, коли дощів майже немає, ягідник потребує регулярного зволоження.

Бединики принципово не використовують хімічних засобів захисту рослин. Кущі отримують лише необхідне підживлення, воду та ретельний догляд. Саме тому серед постійних покупців переважають молоді мами, які шукають якісні й безпечні ягоди для дітей.

Утім, виростити врожай – лише половина справи. Не менш важливо його продати.

– Уже кілька років возимо ягоди до Луцька. Шукаємо покупців через інтернет і продаємо напяму. Закупники також є, але їм потрібні великі партії – від пів тонни до тонни. Тоді вони самі приїжджають і забирають продукцію, – розповідає жінка.

Сезон збору лохини триває від початку липня до кінця серпня. У цей час до роботи долучаються не лише члени сім'ї, а й родичі та жителі Погулянки й Великої Глуші.

Попри значне навантаження, Бединики не збираються відмовлятися від своєї справи. Адже лохина дає їм можливість заробляти вдома, не залишаючи родину й рідне село.

– Я завжди кажу людям, що варто ризикнути. Так, ця ягода потребує праці та вкладень. Але це сезонний заробіток удома. Ті гроші, по які люди їдуть до Польщі, цілком реально заробити й тут – поруч зі своєю сім'єю, – переконана Сніжана Петрівна.

Нині господарі замислюються над розширенням плантації. Водночас мріють знайти стабільного покупця, який забиратиме врожай безпосередньо з господарства.

– Хотілося б, щоб із реалізацією було простіше: приїхали, забрали ягоди – і все. Тоді лохина сповна виправдовувала б усі вкладені сили та кошти. А поки працюємо далі, – оптимістично підсумовує господиня. ■

гіональний професійний коледж м. Володимир»; Ковельський фаховий медичний коледж; Технічний фаховий коледж Луцького національного технічного університету; Камінь-Каширське вище професійне училище; Заклад професійної освіти «Ковельський професійний коледж»; Колківський центр професійної освіти; Волинський фаховий коледж Національного університету харчових технологій. ■

■ Пульс тижня

Героя посмертно нагородили «Комбатантським хрестом»

Цими днями на центральній площі Любешова після загальнонаціональної хвилини мовчання рідним полеглого захисника Юрія Куха із села Великий Курінь, що на Любешівщині, вручили його заслужену нагороду

Мирослава СТРУК

За мужність у боротьбі за Батьківщину Головнокомандувач Збройних Сил України посмертно нагородив воїна «Комбатантським хрестом». Відзнаку родині передали військовослужбовці цивільно-військового співробітництва Другого відділу Камінь-Каширського районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки. Селищний голова Олег Кух висловив рідним слова вдячності та вручив квіти.

Нагадаємо, Юрій Кух проходив службу в складі 150-ї окремої механізованої бригади. Під час одного з боїв на Донеччині він отримав тяжке поранення. Лікарі у різних медичних закладах тривалий час боролися за життя захисника, однак 3 жовтня 2024 року його серце зупинилося.

Нагадаємо, що «Комбатантський хрест» посмертно означає офіційну вдячність і пам'ять від Головнокомандувача Збройних Сил України. Цю відзнаку передають родичам загиблого разом із знаком «Честь та Пам'ять» на знак поваги до його подвигу. ■

А наркотики мама ховала в продукти

Перекрыто черговий випадок постачання наркотиків в Маневицьку колонію

Олена ВОЛИНЕЦЬ

35-річний засуджений з Дрогобича, який відбував покарання в Маневицькій виправній колонії за крадіжки і шахрайства, організував доставку наркотичних речовин до виправної установи через посилки та збував їх іншим засудженим за винагороду. Надсилали заборонені засоби йому матір зі співмешканцем, маскуючи прямо в продукти харчування, а отримували їх – від 35-річного мешканця Трускавця. 28 липня поліцейські провели одночасні обшуки в усіх фігурантів справи на Волині та Львівщині. Вилучено психотропи, таблетки з метадоном, зіп-пакети, чорнові записи, мобільні телефони, банківські картки та інші докази, – усе направлено на експертизу. Постачальника, двох посередників та безпосереднього збувача затримали в порядку ст. 615 КПК України. Усім слідчі повідомили про підозру за ч. 2 ст. 307 Кримінального кодексу України.

Наразі суд обрав усім запобіжні заходи – тримання під вартою 60 діб з правом внесення застави. Троє підозрюваних арештовані, четвертий також продовжує перебування за ґратами, хоча вже у вересні мав повернутися на волю. Слідство триває. ■

Протягом січня–червня 2026 року середньомісячна заробітна плата на Волині становила 25 456 гривень (зарплата брутто, тобто, до сплати податків і внесків. – Ред.). Але вона суттєво відрізнялась у залежності від виду економічної діяльності. Зокрема: страхування та фінанси – 45500 гривень, сільське господарство – 29015 грн; освіта – 19686 грн; промисловість – 33230 грн; будівництво – 24948 грн; охорона здоров'я – 19959 грн; державне управління та оборона – 30178 грн; мистецтво, спорт та розваги – 12048 грн.

■ Добра новина

Волинські коледжі отримують 61 мільйон на модернізацію

Вісім закладів професійної та фахової передвищої освіти Волинської області отримають державне фінансування на оновлення навчальних майстерень, лабораторій та кабінетів

Наталія НЕКОЗ

Загальна сума субвенції становить понад 61 мільйон гривень. Кошти надійдуть у межах державного проєкту «100 майсте-

рень», який реалізує Міністерство освіти і науки України.

Фінансування спрямують на придбання сучасного обладнання, а також створення енергоефективного та без-

бар'єрного освітнього простору.

линський електро-механічний фаховий

«**Фінансування спрямують на придбання сучасного обладнання, а також створення енергоефективного та безбар'єрного освітнього простору.**»

Фінансування отримують: Новово-

коледж; Заклад професійної освіти «Ре-

■ Увага, конкурс!

То в кого із політиків зачіска – «кукурудзяний шовк»?

Ні, це не близький друг України Борис Джонсон. Хоча й дуже-дуже тепло до відповіді...

Друзі, принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?». Тільки предмет чи зображення людини ми ховаємо в гарбуз (від початку повномасштабного вторгнення нелюбів-москалів наш добрий-предобрий гарбуз перетворився у грізний гранатобуз).

А щоб вам було зручніше з нами грати, на основі відповіді на запропоноване раніше запитання, ви зрозумієте суть конкурсу.

«ГАРБУЗЯЧЕ ЛІТЕЧКО-2026» – 3

Друзі, сьогодні ми заховали від вас фото знаменитості, яку ви точно бачили сьогодні. Або чули про неї. А виведуть на неї фрази, що асоціюються з її ім'ям: «європейський політик», «має кашкет, але досі ходить без штанів, зате з характером», «популярні тварини в поезіях Тараса Шевченка», «тезка сина», «побратим і суперник знаменитої мишки», «кукурудзяний шовк, укладений за власною конституцією», «тезка того, хто налякав Голлівуд у фільмі «Гелловін», «неєвропейський політик».

То хто ж цього разу причаївся у гранатобузі?

Відповідь на це запитання «розжовував» сам Штучний Інтелект. Тож слово йому: «Друже, у гранатобузі причаївся **Дональд Трамп!**»

Ланцюжок веде саме до імені **Дональд:**

- європейський політик – **Дональд Туск;**
- у кашкеті, без штанів, зате з характером – **Дональд Дак;**
- побратим і суперник знаменитої мишки – знову ж таки приятель Міккі Мауса **Дональд Дак;**
- тезка сина – **Дональд Трамп-молодший;**
- «кукурудзяний шовк, укладений за власною конституцією» – впізнавана зачіска Трампа; Голлівуд у «Гелловіні» лякав актор **Дональд Плезен;**

неєвропейський політик – власне **Дональд Трамп.**

Особливо мені сподобалася фраза про **кукурудзяний шовк** – убивчо впізнавана! Загадка справді дотепна – і Дональд Дак, і Туск, і Трамп сходяться дуже красиво».

Ось так. Хто з наших читачів дав правильну відповідь туру №3 – «**Дональд Трамп**», ви вже дізнаєтеся із фейсбук-сторінки Грицька Гарбуза (<https://www.facebook.com/gric.kogarbus.2025/>).

Як бачите, нічого складного в нашому конкурсі нема. Спробуйте і ви. Поїхали!

«ГАРБУЗЯЧЕ ЛІТЕЧКО-2026» – 910

А сьогодні ми від вас заховали один виріб (у множині). Він у вас вдома час від часу точно є, хоч і зникає.

А виведе на нього такий асоціативний ряд: «черепашка», «тризуб», «зірочка», «Андрій Шевченко», «літо», «нитка», «бантик», «100%», «рослина», «трубочка», «флот», «на зубок» ...

Що за виріб ми від вас заховали?

Слово-відповідь треба надіслати до 13 серпня (включно) тільки у вигляді повідомлення на номер: **066 133 86 88**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «**Сонцестояння**» (Валерій Залужний, Житомирщина).

Приємних вам пошуків без повітряних тривог! ❤️

Волейбольна збірна України, яскравою зіркою якої є 27-річний волинянин Дмитро Янчук, поступилася в чвертьфіналі Ліги націй майбутньому чемпіону – команді Польщі – 1:3 (22:25, 25:22, 20:25, 17:25). Наші посіли історичне 7-ме місце в турнірі. А поляки у фіналі здолали США – 3:2 (25:21, 23:25, 25:27, 25:23, 15:10).

■ Газетний серіал

Діди поголили вуса й так помолодшали, що Параска з Палажкою спершу їх не впізнали. Затє Палажчину зачіску після легкого підсмаження впізнав би навіть Трамп...

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або хроніки кохання з перцем по-волинському

Продовження. Початок у «Волині» №№ 39–51 за 2025 рік, №№ 1–6, 10, 12–21, 24, 26–29 за 2026 рік

Остап ЧЕРЕШНЯ

(у співпраці з Мурчиком-Копілотом)

СЕРІЯ №37: «ЯК ПАРАСКА ВІДКЛИКАЛА ЛІЦЕНЗІЮ НА ПАЛАЖЧИНІ КУЧЕРІ»

Напередодні «Виряджанки-2» Велика Груша чепурилася так, ніби мала виряджати не Омеляна, а щонайменше Трампа з Білого дому.

Левко чистив черевики до такого блиску, що кури, проходячи повз, заглядали в них і поправляли пір'я. Омелян голився перед дзеркалом, висолопивши язика від старання.

– Не поріжся, бо люди подумають, що я тебе силоміць виряджаю, – попередила Параска.

– А хіба не силоміць?

– Омеляне, не смикай долю за вуса!

Тим часом Палажка прийшла робити зачіску. Параска посадила її на табурет, накрутила волосся на бігуді й урочисто ввімкнула стару сушарку, що гула, мов трактор, який побачив податкову.

– Зробиш мені кучері?

– Недовірливо запитала Палажка.

– Уже дала ліцензію.

– Яку ще ліцензію?

– На виготовлення зачіски системи «Палажка-Петріот». Вона збиватиме чоловічі погляди ще на підльоті!

■ Футбол

Михайло Мудрик повертається до футболу! 31 липня 2026 року Футбольна асоціація Англії (FA) та WADA скасували його чотирирічну дискваліфікацію за допінг (вживання мельдонію), скоро-

Палажка аж засяяла. Але тут сушарка кашлянула, чхнула і випустила з-під ковпака тоненький димок.

– Параску, я горю!

– Не панікуй! То краса запускається!

За мить одна бігудя підскочила, мов перехоплювач, і влучила Омелянові в потилицю.

– Ой! Це хто стріляє?!

– Палажчина протиповітряна зачіска, – пояснив Левко. – Випробування успішні: ціль уражено.

Параска висмикнула шнур із розетки й оголосила:

– Все! Ліцензію відкликаю!

– Ти ж щойно дала!

– Я передумала. Технологія надто небезпечна. Ще обернеш її проти мене!

– То ти, як Трамп! Спочатку Зеленському пообіцяв дозволити виробляти ракети до «Петріотів», а потім заявив: ризиковано!

– Не рівняй мене до Трампа!

– Правильно, – озвався Омелян, розтираючи потилицю. – У Трампа хоч волосся ще не димілося.

Параска повільно повернулася:

– Омеляне, хочеш дожити до виряджанки?

– Уже мовчу.

Палажка зняла ковпак. На голові в неї стирчали три кучері: одна дивилася на Варшаву, друга – на Вашингтон, а третя тримала оборону Великої Груші.

– Що ти наробила?! – пискнула вона.

– Затє ексклюзивно.

– Я тепер схожа на антену!

– То й добре. На виряджанці ловитимеш міжнародну підтримку.

Палажка схопила гребінець:

– Сідай! Я тобі теж зроблю зачіску!

– Не дамся!

– Чому?

«Коли жінка каже, що зробить тебе красивою, треба уточнити, чи має вона ліцензію, вогнегасник і добрі відносини з Америкою.»

– Бо ти не маєш ліцензії! Жінки вчепилися в гребінець. Параска тягнула до себе, Палажка – до себе, аж поки він вислизнув і полетів просто в миску з водою, де

Омелян полоскав бритву.

Мурчик-Копілот, який спостерігав за міжнародною перукарською кризою з печі, підсумував:

– Коли жінка каже, що зробить тебе красивою, треба уточнити, чи має вона ліцензію, вогнегасник і добрі відносини з Америкою.

Омелян обережно погладив виголену щоку:

– А мене вже можна виряджати?

Параска оглянула його:

– Можна. Але завтра ще дочистимо.

– Що?!

Мурчик прикрив очі лапою. «Виряджанка-2» ще не почалася, а перші втрати вже були – Палажчині кучері й Омелянів спокій. Далі буде. ■

ФОТОКОЛАЖ: volyn.com.ua / chatgpt.com

МИХАЙЛО МУДРИК

півзахисник збірної України та лондонського «Челсі»

01 ПРОДАЖ / ТРАНСФЕР

У січні 2023 року перейшов із «Шахтаря» до «Челсі».

Сума трансферу – 70 млн євро + до 30 млн євро бонусами.

Один із найдорожчих продажів в історії українського футболу.

02 ДОПІНГ-СПРАВА

У грудні 2024 року «Челсі» повідомив про несприятливий результат допінг-проби.

Гравця тимчасово відсторонили.

Сам Мудрик заявив, що свідомо не вживав заборонених речовин.

03 ЗАХОПЛЕННЯ

Татування, мода, музика, відеоігри.

Також багато уваги приділяє індивідуальним тренуванням і роботі над швидкістю.

04 ЦИТАТИ

«Я завжди хочу більшого.»

«Гроші для мене – не головне.»

«Я хочу принести користь команді.»

УКРАЇНА • «ЧЕЛСІ» • ШВИДКІСТЬ • ДРІБЛІНГ

■ Невигадана історія

«Ти мені зрадила? Не сміши!»

Влад був переконаний: дружина має дякувати вже за те, що такий чоловік, як він, колись звернув на неї увагу. – Ти мені зрадила? Не сміши!

Влад зареготав так щиро, ніби Олена розповіла найкращий анекдот у його житті.

Вона стояла біля вікна, схрестивши руки на грудях, і мовчала. За п'ятнадцять років шлюбу чоловік зник, що її мовчання означає покору.

– Ти ж навіть із продавцем у магазині боїшся сперечатися, – продовжив він. – Хто на тебе подивиться?

Колись Влад говорив інакше. Називав Олену найвродливішою, носив квіти, зустрічав після роботи. А вже після весілля почав пояснювати, наскільки їй із ним пощастило.

Він був успішним, товариським, умів подобатися людям. У компанії жартував, пригощав друзів, цілував дружині руку. А вдома міг годинами не помічати її або одним реченням зіпсувати день.

– Тобі ця сукня не пасує. – Знову дурниці говориш. – Не втручайся, коли розмовляють розумні люди.

Якщо Олена ображалася, Влад дивувався:

– Я пожартував. Невже в тебе зовсім немає почуття гумору?

Перед гостями він називав її «моєю тихонею». Насправді ж сам зробив її такою. Висміював кожну ідею, знецінював роботу, перекопував, що подруги їй заздрять, а рідна сестра налаштує проти чоловіка.

Коли Олена одного разу побачила його в ресторані з білявою, Влад навіть не розгубився.

– Це – клієнтка. Ти вже й за мною стежиш?

– Але ти тримав її за руку... – Тобі здалося.

За годину Олена вже сумнівалася, чи справді бачила те, що бачила. А ввечері ще й вибачилася.

Влад прийняв вибачення великодушно.

– Я терплю тебе лише тому, що люблю.

Згодом були інші жінки, нічні повідомлення, запах чужих пар-

Фотоколлаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

«Відтепер я принаймні потрібна собі», – спокійно сказала Олена, взяла валізу і рушила назустріч новому життю.

фумів. Та чоловік завжди знаходив пояснення, після якого винною залишалася Олена: не так зустріла, мало усміхалася, перестала стежити за собою.

– Чоловік шукає на стороні те, чого не має вдома, – повчав він.

Саме тоді в її житті з'явився Максим – майстер, який ремонтував у їхньому офісі комп'ютери. Нічого особливого: кілька розмов за кавою, прогулянка після роботи, повідомлення «Ти сьогодні сумна. Все гаразд?»

Я терплю тебе лише тому, що люблю.

Олена довго не могла звикнути, що її стан когось цікавить. Що можна говорити – і тебе не перебиватимуть. Помилитися – і з тебе не сміятимуться. Плакати – і ніхто не назве це істерикою.

Максим не обіцяв їй нового життя. Просто одного вечора обійняв – і вона не відсторонилася.

Потім було почуття провини. Не перед Владом – перед собою. Бо Олена розуміла: чужа ніжність не зцілить ран, які вона роками дозволяла завдавати.

Та чоловік помітив зміни. Дружина перестала питати, коли він повернеться. Не перевіряла телефон. Не плакала після образ. І одного дня Влад знайшов у

її сумці записку: «Дякую за вечір. Поруч із тобою я справжній».

– Хто це написав? – запитав він.

Олена подивилася просто в очі:

– Чоловік, з яким я тобі зрадила.

Влад розсміявся:

– Ти мені зрадила? Не сміши! Він чекав, що вона знітиться, почне виправдовуватися, визнає свій жарт невдалим. Але Олена не відвела погляду.

Тоді сміх урвався.

– Як ти могла? Після всього, що я для тебе зробив!

Він кричав про честь, порядність і зруйновану сім'ю. Називав її невдячною. Погрожував розповісти дітям, друзям, родичам.

Уперше за багато років Влад не контролював ситуації. Його обурило навіть не те, що дружина була з іншим. А те, що вона наважилася перестати належати лише йому.

– Ти нікому не потрібна! – кинув він останній аргумент.

Олена спокійно взяла валізу.

– Можливо. Але відтепер я принаймні потрібна собі.

Зрада не стала їй перемогою. Вона залишила по собі сором, біль і надто багато запитань.

Та сміх Влада того вечора згас назавжди.

Бо людина, яку він роками вважав безпорадною, нарешті перестала боятися життя без нього. ■

У Луцьку завершився 6 Міжнародний літературний фестиваль «Фронтера», в якому взяли участь 86 учасників із України, Іспанії, Польщі, Нідерландів, Португалії та США (письменники, поети, історики, філософи, дипломати, ветерани, культурні мецендери та музиканти). В ході заходу за два дні вдалося зібрати 1 мільйон 115 тисяч гривень, які спрямують на підтримку українських військових та благодійних ініціатив.

■ Що віщують зорі?

ГОРОСКОП НА 10–16 СЕРПНЯ

ОВЕН (21.03 – 20.04)

Зосередьтеся на найважливішому – і результат вас потішить.

У спеку уникайте надмірних навантажень та стежте за тиском. У коханні не влаштовуйте перевірок: щира розмова розвіє сумніви краще за будь-яке розслідування. Самотнім Овнам можливе цікаве знайомство в дорозі. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – п'ятниця.

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

Не погоджуйтеся на пропозицію лише тому, що вас кваплять із відповіддю. Для гарного самопочуття більше рухайтесь та не забувайте про повноцінний відпочинок. У стосунках настане сприятливий час для спільних планів і важливих рішень. Не бійтеся мріяти вголос! **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – понеділок.

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

На вас чекає багато зустрічей, розмов і несподіваних новин.

Не вірте пліткам і перевіряйте все почуте. Бережіть нервову систему та робіть перерви в роботі. У любовній сфері не давайте обіцянок, яких не готові виконати. Самотнім Близнюкам хтось давно подає знаки уваги. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – неділя.

РАК (22.06 – 22.07)

Настав час завершити справу, яку ви довго відкладали. Не перевтомлюйтесь та уважніше ставтесь до харчування. У коханні можливе примирення, якщо ви відмовитесь від старих докорів. Самотнім Ракам варто частіше бувати серед людей – доля не завжди дзвонить у двері. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – вівторок.

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Не тисніть на тих, хто має іншу думку. Організму потрібні сон, достатньо води та хоча б один день без невідкладних справ. У стосунках не скупіться на компліменти й ніжність. Самотнім Левам може усміхнутися людина, яку вони раніше не помічали. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – четвер.

ДІВА (22.08 – 23.09)

Не бійтеся відстоювати свої інтереси, але робіть це спокійно. Уникайте перевтоми очей і частіше відпочивайте від екранів. У коханні не шукайте прихованого змісту в кожному слові. Іноді «добрий ранок» означає просто добрий ранок – хоча й це вже приємно. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – п'ятниця.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Тиждень сприятиме переговорам, примиренню та пошуку компромісів. Не витрачайте гроші на речі, без яких легко обійтись. Здоров'ю підуть на користь прогулянки та спокійний сон. У любовній сфері можливий сюрприз від дорогої людини. Самотнім Терезам не варто відмовлятися від дружньої зустрічі. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – субота.

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Не діліться планами з людьми, які люблять привласнювати чужі ідеї. Бережіть спину й уникайте надмірних фізичних навантажень. У стосунках не дозволяйте ревнощам зіпсувати те, чим варто дорожити. Самотні Скорпіони можуть захопитися людиною з непростим характером. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – неділя.

СТРІЛЕць (23.11 – 21.12)

Не бійтеся нового, але не спалюйте за собою мости. Вдалими будуть короткі поїздки, навчання та зустрічі з однодумцями. Стежте за режимом і не замінюйте сон міцною кавою. У коханні гумор допоможе уникнути непотрібної сварки. Самотнім Стрільцям зорі обіцяють несподіване повідомлення. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – середа.

КОЗОРІГ (22.12 – 20.01)

Ви матимете шанс виправити помилку або повернутися до справи, яка раніше не вдалася. Не беріть на себе відповідальність за чужі рішення. Для здоров'я корисними будуть легкі фізичні вправи та відпочинок на природі. У стосунках відкладіть справи й приділіть час дорогій людині. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – вівторок.

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

На початку тижня може виникнути плутанина, але вже незабаром усе стане на свої місця. Уникайте нервового виснаження та обмежте потік тривожних новин. У любовній сфері можливе відверте зізнання. Самотнім Водоліям варто уважніше приділятися до людини, з якою їх давно поєднують спільні інтереси. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – понеділок.

РИБИ (19.02 – 20.03)

Фінансові рішення краще ухвалювати після ретельних підрахунків. Не забувайте про відпочинок і бережіть ноги від перевантаження. У коханні не приховуйте своїх почуттів за натяками – вас можуть просто не зрозуміти. Самотнім Риbam можлива романтична зустріч біля води. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – четвер. ■

■ Судоку

ЗАПОВНІТЬ ПОРОЖНІ КЛІТИНКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧИКУ І КВАДРАТІ 3×3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.								
8	1			2	6		3	
		3		1		5		8
		7	3	5				2
				7	1		8	
	8				9			
6			8	4		2		
9	2		5				7	4
7	3		1					
		6	7	8		3	2	
6	2	9	1	3	4	7	8	5
7	8	1	6	2	5	3	4	9
3	4	5	7	8	9	6	1	2
5	1	2	3	4	7	9	6	8
4	6	7	8	9	2	1	5	3
8	9	3	5	6	1	2	7	4
1	3	4	9	5	6	8	2	7
9	5	6	2	7	4	4	3	1
2	7	8	4	1	3	5	9	6

Відповіді на судоку за 29 липня.

ВОЛИНЬ

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI
facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Волинь». Ціна Договорна.
Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»
ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»
Місцезнаходження видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13.
Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль:
вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com
Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «+» друкуються на правах реклами.
За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.
Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції:
066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна	Інтернет-новин НЕКОЗ Наталія Валеріївна
Політики УЛИЦЬКИЙ Василь Михайлович	Передплати і розповсюдження КОСІНЦЬКА Ольга Олексіївна
Інформації ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна	Спеціальні кореспонденти ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович ІВАНЮК Раїса Іванівна
	Літературний редактор ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA833052990000026007000803281 K6
Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695 Друж офсетний,
Обсяг 3 друк. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: **R30-02496**,
рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352)
52-27-37. <http://a-print.com.ua>

Тираж випуску: 7501.
Замовлення № 1204.

Завтра зустрінемо разом!

«1000 гривень від «Волині» піде на її нові видання, бо вже зацікавилися ними»

Тож в оселі наших шанувальників – подружжя Михайла й Марії Колбів із селища Любешів – будуть і «Цікава газета на вихідні», й «Так ніхто не кохав», і «Цікава читанка»

Катерина ЗУБЧУК

Адресу Михайла Колба, якому дісталася 1000 гривень від нашої газети, підказав Юрій Фініковський – голова Рівненської громади, що на Любомльщині. Юрій Миколайович назвав число «25», яким був позначений конверт учасника акції, у якому він надіслав квитанцію про передплату «Волині».

«БУЛО ТАКЕ, ЩО «ЗРАДИЛИ» ВАШІЙ ГАЗЕТИ, ПЕРЕКЛЮЧИЛИСЬ НА ІНШУ...»

Розмова, звичайно, – з Михайлом Уляновичем і його дружиною Марією Григорівною, адже з перших слів ясно, що обоє – шанувальники «Волині». І на питання, як давно подружилися з нашою газетою, пані Марія каже:

– Та ми все життя дружимо з нею. Ото як пожелися (а це вже 56 літ ми у парі), то стільки її й пишемо. По правді, було так, що «зрадили» – переклучилися на іншу, але невдовзі знову повернулися до «Волині», бо сумували за нею.

І вже конкретніше про те, чому саме їй надають перевагу:

– Читаю все від першої й до останньої сторінки. І про політику, і про той біль, який принесла війна. А ще люблю поміркувати, заповнюючи рядки цифрами від одного до дев'яти (мова йде про логічну гру sudoku на сторінках «Волині»). – Авт.).

«Читаю все від першої й до останньої сторінки. І про політику, і про той біль, який принесла війна.»

Михайло Улянович, долучившись до розмови, каже:

– Про спорт люблю читати. А тут ще ж був чемпіонат світу з футболу. Ото як на початку червня з'явився календар матчів, то той номер більше місяця був у мене під рукою. Відбулася гра, і на другий день вранці розставляю всі результати – заповнюю таблицю. Й так до фінального матчу.

Слово за словом, і подружжя Колбів розповідає, що вони – парафіяни Свято-Вознесенського храму у Любешові, котрий ще в кінці 1990-х

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Подружжя Михайла й Марії Колбів, як самі висловилися, все життя дружать із газетою «Волинь».

років був задуманий як український. Принагідно згадавши публікацію в нашій газеті («Священник від Бога – з хрестом, лопатою і сокирою в руках» в номері за 27 травня цього року), Марія Григорівна сказала:

– Поки не було української церкви, то я ходила в церкву села Зарудчі, де жила моя мама. Але ж тоді була молода, роботою більше зайнята – не секрет, відвідувала храм по великих святах – на Різдво, Великдень... Прийду, а там – родичі, знайомі мами, які розпитують, як вона, – вже й служби не чуєш. Та й не розуміла я молитви, була далеко від того, що відбувається в храмі. Тож, думаю, більше грішила, як спокутувала гріхи. А зараз в українській церкві я розумію всю службу від початку до кінця, піснеспів знаю. Можу співати собі тихенько. Знаю, що за чим. Навіть якби отець Юрій помилився, то я б це вловила. І про те згадка, чим є храм нині, коли вже п'ятий рік іде війна:

– Молюсь рано і ввечері, як спати лягаю, за Україну, за хлопців, які її захищають, щоб Бог порятував їх від смертельного поранення на полі бою. Як і багато парафіян, підтримую отця Юрія, завдяки якому церква долучилася до волонтерського руху. З перших днів великої війни в храмі стоїть скринька пожертв для Збройних Сил України. Давала і по тисячі – одне слово, скільки можу. За зібрані кошти ми дружи купляли для наших захисників. Бо сьогодні найбільшою мрією всіх нас є переможний мир в Україні.

«МИ РАНІШЕ СПІЛКУВАЛИСЯ З ДОЧКОЮ ПО СКАЙПУ, А ЗАРАЗ ВОНА ЗОВСІМ ЗАБЛОКОВАНА»

Для подружжя Михайла й Марії Колбів війна стала ще й тим лихом, яке на багато років розлучило їх із донькою.

– У нас двоє дітей – дочка Алла, наш первісток, і син Анатолій, – розповідає Марія Григорівна. – Син живе в Луцьку, а от доньку життя дорога завела в Сімферополь. Після школи вона з подругою вирішила їхати в столицю Автономної Республіки Крим. Від когось Алла почула, що, мовляв, у Луцьку без того, що хтось «замовить за тебе добре слово» (чи, може, без грошей?), важко пробитися в студенти, і сказала: «Буду значить вступати за знаннями». Я переживала за дітей, бо ж дівчатам було по сімнадцять літ, то перший раз поїхала із ними. Допомогла здати документи, сяк-так облаштуватися й вернулася додому, де вже чекала вісточки від доньки. Алла успішно склала екзамен, стала студенткою. У Сімферополі і заміж вийшла.

Хоч батьки і жили в розлуці з донькою, але оскільки по два – три рази на рік зустрічалися – їздили до неї, вона – до них, то й розлука ця була менш болючою. Проте, що настане 2014 рік і росія анексує Крим, – й гадки не було. Ще й тоді, в лютому, коли «зелені чоловічки» захоплювали об'єкти то в одному, то в другому місті півострова, здавалося, що це просто – страшний сон.

– У перші роки Алла приїжджала і в час АТО, – каже Марія Григорівна. – Тепер ми з нею зовсім не бачимось. Останній раз вісім років тому – на моє сімдесятиріччя – зустрі-

чали її вдома. Ми раніше спілкувалися з дочкою по скайпу, а зараз вона зовсім заблокована. І по телефону поговорити не можемо. Алла з братом ще якимось спілкуються по якомусь новоствореному додатку.

А батькам так би хотілося побачити доньку в оселі, з якої вона пішла у доросле життя! На жаль, навіть світлини не можна надіслати, щоб Алла побачила, що її мама і з роками тримає, як то кажуть, марку зятятої квітникарки. Про це захоплення Марії Григорівни не можна не згадати. Бо ж, зайшовши на обійстя, найперше подумала, що господиня – одна з тих, хто свого часу ставав героїнями рубрики «Квіткова підкова», яка багато років «жила» на сторінках «Волині».

– Мені хоча б 15 соток, то я б зробила шикарні кустики – щось таке оригінальне. На жаль, малувато землі, нема де особливо фантазувати. Але щаслива тим, що є. Ви ж бачите, скільки відводжу місця для квітів. Буває, мені з приводу цього кажуть: «То ж можна там якусь грядку зробити й посадити більше овочів». Я ж тишуся тим, що в мене весно стільки підсніжників, нарцисів, тюльпанів, гіацинтів зацвітає. Люди йдуть – задивляються. А яка краса – троянди! Цього літа, правда, вони щось прихворіли – не так щедро цвітуть. Надіюся восени потішать хризантеми, а вони в мене – розмаїті.

На запитання, на що подружжя Колбів витратить гроші, які дісталися їм від нашої газети, відповідь така:

– 1000 гривень від «Волині» піде на її ж видання, які ми і так би писали, бо вже зацікавилися ними (й того дня ми привезли Колбам свіжі номери тижневика «Цікава газета», а також «Так ніхто не кохав», «Читанки», які виходять раз на місяць. – Авт.)

За традицією, подружжя назвало число ще одного переможця редакційної акції. І це – «230». Тож повідомляємо, що 1000 гривень від «Волині» дісталася Парфену Парфеновичу Ткачуку із села Ветли, що на Любешівщині.

Долучайтеся і Ви до нашої передплатної естафети: для цього треба виписати «Волинь» хоча б на місяць (66 гривень + 20 гривень прийом передплати) і надіслати квитанцію про передплату на адресу: 43016, газета «Волинь», вул. Ковельська, 2, м. Луцьк, Волинська область. На конверті обов'язково зазначити: «Акція для передплатників-2026». Конверти з річними передплатниками гратимуть протягом усього 2026 року – тобто 52 рази (стільки буде тижнів), піврічними – перші пів року, квартальними – протягом кварталу, місячними – протягом конкретного місяця! Наш передплатний індекс: 30000. ■

Золоті слова

Найкраща помста – не бути схожим на свого ворога

(Марк АВРЕЛІЙ (121 н.е.–180 н.е.), римський імператор із 161-го по 180-ий роки, видатний представник філософії пізнього стоїцизму).

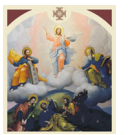
2026 СЕРПЕНЬ

Андрій, Дмитро, Лідія, Марія, Микола, Сергій, Іов, Домінікія, Феоктист.

6 Четвер

Міжнародний день «Лікарі світу за мир». ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЄ.

☀️ схід – 23:28, захід – 15:21. Остання чверть. 23-й день.
☀️ схід – 05:52, захід – 20:55. Тривалість дня – 15:03. Тривалість ночі – 08:57.

7 П'ятниця

07.08.1970 року проведений перший комп'ютерний шаховий турнір.

☀️ схід – ---, захід – 16:47. Спадаючий півмісяць. 24-й день.
☀️ схід – 05:54, захід – 20:53. Тривалість дня – 14:59. Тривалість ночі – 09:01.

8 Субота

День військ зв'язку України. Всесвітній день котів.

☀️ схід – 00:06, захід – 18:04. Спадаючий півмісяць. 25-й день.
☀️ схід – 05:55, захід – 20:52. Тривалість дня – 14:57. Тривалість ночі – 09:03.

9 Неділя

День будівельника. День працівників ветеринарної медицини.

☀️ схід – 01:00, захід – 19:06. Спадаючий півмісяць. 26-й день.
☀️ схід – 05:57, захід – 20:50. Тривалість дня – 14:53. Тривалість ночі – 09:07.

10 Понеділок

10.08.1995 року українка Інесса Кравець встановила в Гетеборзі світовий рекорд у потрійному стрибку – 15 м 50 см.

☀️ схід – 02:13, захід – 19:51. Спадаючий півмісяць. 27-й день.
☀️ схід – 05:58, захід – 20:48. Тривалість дня – 14:50. Тривалість ночі – 09:10.

11 Вівторок

11.08.1962 року, перемігши орехово-зуєвську команду «Знамя труда» з рахунком 2:0, донецький «Шахтар» став володарем Кубка СРСР з футболу.

☀️ схід – 03:40, захід – 20:22. Спадаючий півмісяць. 28-й день.
☀️ схід – 06:00, захід – 20:46. Тривалість дня – 14:46. Тривалість ночі – 09:14.

12 Середа

Міжнародний день молоді. День української пісні.

☀️ схід – 05:11, захід – 20:44. Молодий місяць. 0-й день.
☀️ схід – 06:01, захід – 20:44. Тривалість дня – 14:43. Тривалість ночі – 09:17.

Усміхніться!

😊😊😊
Повертається чоловік додому, а дружина в ліжку. Він одразу підозрює неладне і починає обшук:
– Так! Де він?! Під ліжком немає... У шафі немає... На балконі немає...

Тут із-за штори висувається величезний кулак і демонструє сто доларів. Чоловік забирає гроші, заглядає за штору:
– І за шторою теж нікого немає! Галю, ти що, мені не віриш? Я ж усе перевірила!
😊😊😊
– Зятю, дивись, яка на ву-

лиці гроза! Аж блискавка в наш город влучила!
– Точно, мамо... Але ви наступного разу під час дощу залізні граблі з рук усе-таки випускайте.
😊😊😊

Сидять два куми, випивають. Один каже:
– Ех, куме, яке ж у мене складне життя...
– А ви, куме, спробуйте знайти в ньому плюси!
– Та я знайшов один: мій тест на алкоголь сьогодні позитивний!
😊😊😊

Джерело: ukr.net.

Магнітні бурі у серпні:

Підбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

😞 Слабкі: 5, 7, 21, 23, 27.
😞 Середні: 6, 13, 14, 15, 22, 28.
😡 Сильні: 29, 30, 31.

Під час магнітних бур метеозалежні люди можуть відчувати головні болі, підвищену стомлюваність і зміни настрою.

Місячний і сонячний календарі склав Вадим ХОМІК, вчитель фізики та астрономії КЗЗСО «Луцький ліцей №1 Луцької міської ради».